ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΔΡΑΣΗ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Σεπτέμβρης 1986 | Τιμη 20 σ. | Αρ. Φύλλου 161

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Μετα τη σύμβαση στα ξενοδοχεία
- Ανεργιακα έργα και ημέρες
- Έκθεση Δράσης ΑΚΕΛ
- Δ.Κ.Κ.Φ. ΑΓΩΝΑΣ και εθνικη φρουρα
- Μαθητικος συνδικαλισμος
- Κάθε μήνα
- 50 χρόνια απο τον Ισπανικο εμφύλιο
- Διεθνη: Ιρλανδία, Πακισταν, Ν. Αφρικη, Χιλη

Απέναντι στες επιθέσεις των αστων

ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

των Τ/Κυπρίων εργαζομένων

Με αγωνιστικες ταξικες κινητοποιήσεις το Τ/Κυπριακο εργατικο κίνημα απάντησε στις «νέες» οικονομικες συνταγες που πρότεινε ο Οζάλ και προσπαθει να εφαρμόσει το καθεστως Ντενκτας. Οι υποκριτικες προσπάθειες τη Τ/Κυπριακης αστικης τάξης να καλύψει τες επιθέσεις της ενάντια στο συρρικνωμένο βιοτικο επίπεδο των μαζων, επικαλούμενη το εθνικο θέμα, δεν στάθηκαν αρκετες να προλάβουν την αντίδραση των εργαζομένων. Όπως δηλώθηκε χαρακτηριστικα κατα τη μεγαλειώδη γενικη απεργία στες 23 Ιούλη «δεν θα φθάσουμε πουθενα με το να λέγεται ότι αυτοι που τάσσονται εναντίον του οικονομικου προγράμματος προδίδουν τη μητέρα πατρίδα και εξυπηρετουν τους Ε/Κύπριους». Άμεσος σημαντικος πολιτικος αντίκτυπος ήταν η αποχώρηση του Κόμματος Κοινοτικης Απελευθέρωσης απο την Κυβέρνηση και ο σχηματισμος νέας, απο τα κόμματα «Εθνικης Ενότητας» και «Αναγέννησης».

Η γενικη απεργία

Παρά τες αντιδημοκρατικές μεθόδους που εφαρμόστηκαν στους τόπους εργασίας με στόχο να παρεμποδιστει η συμμετοχη των εργαζομένων, η 24ωρη γενικη απεργία, που πραγματοποιήθηκε από 16 συντεχνίες, ήταν μαζικότατη όπως και το συλλαλητήριο διαμαρτυρίας που ακολούθησε στη Τ/Κ συνοικία της Λευκωσίας.

Τα κυριώτερα συνθήματα που ακούστηκαν στο συλλαλητήριο ήταν: «*Όχι στην ελεύθερη ζώνη, όχι στο ξένο κεφάλαιο*», «*όχι στην καταπάτηση κεκτημένων δικαιωμάτων*», «*οι δημόσιες επιχειρήσεις ανήκουν στο λαό*», «*θα συνταξιοδοτηθούμε στον τάφο;*», «*όχι στην οικονομική ενοποίηση*», «*κάτω ο φασισμος*», «*ζήτω ο οργανωμένος αγώνας*».

Σε ψήφισμα που εγκρίθηκε αφου τονίστηκε πως τα νέα οικονομικα μέτρα θα καταστρέψουν την εργατικη τάξη, αποφασίστηκε η συνέχιση και κλιμάκωση του αγώνα και ζητήθηκε η παραίτητη του «πρωθυπουργου» Έρογλου ώστε να δοθει ευκαιρία εφαρμογης εναλλακτικης πολιτικης.

Στο μεταξύ οι εργοδότες σε διάφορους κλάδους άρχισαν να απολύουν εργάτες και σε απάντηση ξέσπασαν απεργίες, όπως στα ξενοδοχεία «Παλμ Μπητς», «Ντόουμ», και «Σαράϋ» αλλά και στο Βιομηχανικο «Χόλτντιγκ» όπου είχαν σταλει αστυνομικες δυνάμεις στην παρουσία των οποίων επιδόθηκαν στους εργάτες οι επιστολες της απόλυσης τους!

Μέρος της ογκώδους συγκέντρωσης διαμαρτυρίας των Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στα μέτρα Οζάλ

Η αύξηση της αγωνιστικης διάθεσης των εργαζομένων, η ταξικη συνειδητοποίηση και η άμεση αντίδραση τους μπορει να μην οδηγήσαν στην απευθείας και οριστικη παραίτητη του Έρογλου — ο ίδιος δήλωσε πως δεν ακούστηκε παραίτηση κυβερνήσεων επειδη αυτο ζητείται στες πλατείες (!) Είχαν όμως άμεσες επιδράσεις στα ίδια τα κόμματα της εργατικης τάξης και κύρια στο Κοινοτοικοαπελευθερωτικο Κόμμα (Κ.Κ.Α.) που συμμετείχε στην κυβέρνηση συνασπισμου.

Το Κ.Κ.Α.

Τον Ιούλη του '85 το Κόμμα Κοινοτικης Απελευθέρωσης — κι αφου προηγουμένως στες βουλευτικες εκλογες είχε χάσει τα 2/3 της εκλογικης του δύναμης — συνεργάστηκε με το δεξιο Κόμμα Εθνικης Ενότητας. Πρόσφερε έτσι τη σανίδα σωτηρίας που αναζητούσε η δεξια στην προσπάθεια της να συγκρατήσει την αυξανόμενη δυσφορία των μαζων μέσα στη γενικη πολιτικη και οικονομικη κρίση.

Όπως τότε πρόβλεψε η Σ.Ε. (Φ. 151) αυτη η «απεργοσπαστικη συνωμοσία» δεν θα κρατούσε για πολυ και θα έδινε τη θέση της σε μια πιο σκληρη αστικη κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει ακόμα πιο σκληρα τους εργαζόμενους. Η συνεργασία άντεξε μονάχα 13 μήνες!

Η αριστερη βάση του κόμματος δεν ανέχτηκε τα νέα οικονομικα μέτρα γεγονος που ανάγκασε την ηγεσία να αποσυρτει απο τον κυβερνητικο συνασπισμο. Μάλιστα όταν ανακοινώθηκε η «δέσμη», ο πρόεδρος του κόμματος, Μπόζκιουρτ, που βρισκόταν στο Λονδίνο, καλέστηκε απο την αριστερη πτέρυγα να εξηγήσει τη θέση του. Έγινε μάλιστα και λόγος για παραπομπη του στο

Συνέχεια στη σελ. 10

Δημοτικες Εκλογες στην Ελλάδα

Ανάλυση στη σελ. 3

Η δεξια δεν θέλει ούτε μπορει να διώξει τις βάσεις. Η εργατικη τάξη μπορει

ανάλυση στη σελ. 5

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΣΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Οι εργοδότες σκληρύνουν τη στάση τους

Η επίθεση και ο «ανοικτος πόλεμος» που ξεκίνησε η Ομοσπονδία Εργοδοτων και Βιομηχάνων (ΟΕΒ) ενάντια στες συνδικαλιστικες οργανώσεις και τον Υπουργο Εργασίας, αμέσως μετα το κλείσιμο της συμφωνίας για την ανανέωση της συλλογικης σύμβασης στα Ξενοδοχεία μας δείχνει το μένος της ΟΕΒ για το κτύπημα των κεκτημένων δικαιωμάτων της εργατικης τάξης.

Η επίθεση αποτελει ίσως την πρώτη ανοικτη παρέμβαση/προειδοποίηση της ΟΕΒ προς την κυβέρνηση ότι δεν ανέχεται πια την ήπια οικονομικη πολιτικη της κυβέρνησης στο κτύπημα της ενάντια στες κατακτήσεις της εργατικης τάξης. Είναι το σύνθημα προς την κυβέρνηση να σκλήρύνει τα αντεργατικα της μέτρα χωρις χρονοτριβη, και στες διαπραγματεύσεις με τες συνδικαλιστικες οργανώσεις να ακολουθει τη φιλοσοφία της υπεράσπισης των εργοδοτικων συμφερόντων όπως αρμόζει σε μια δεξια κυβέρνηση, και όχι κάτω απο τον φόβο της εργατικης δύναμης να κρατα μια μεσοβέζικη στάση, διατηρώντας την «ταξικη ειρήνη».

Η ΣΥΜΒΑΣΗ

Μέσα απο την σύμβαση που υπογράφηκε αποκλείονται αιτήματα που εκρεμουν απο την προηγούμενη περίοδο όπως:

1. Κατοχύρωση μίνιμουμ για μονάδα

Οι εργαζόμενοι ζητούσαν κατοχύρωση μίνιμουμ της μονάδας £5 για το '86, £6 για το '87. Δεν κατοχυρώθηκε. **Το μόνο που προνοει η μεσολαβητικη πρόταση για μίνιμουμ μονάδα** είναι στο άρθρο «τακτικη απασχόληση» που κατοχυρώνει £4 ελαχιστο όριο μονάδας όταν όμως το ξενοδοχείο θα αναστείλει τις δουλειες του για μια περίοδο.

2. Τακτικη απασχόληση

Το πιο σημαντικο αίτημα των εργαζομένων. Δημιουργα την αβεβαιότητα για την δουλεια και η απόλυση είναι δαμόκλεια σπάθη πάνω απο τα κεφάλια των εργαζομένων.

Οι εργοδότες απολύουν πάντα μέσα στο Φθινόπωρο και τους χειμερινους μήνες. Προσλαμβάνουν ξανα μέσα στην Άβοιξη για να κρατουν έτσι χαμηλα τους μισθους.

Η μεσολαβητικη πρόταση προνοούσε σημεία στα οποία επιτεύχθηκε συνεννόηση όσον αφορα των αντιμετώπιση των προβλημάτων που δημιουργούνταν απο το κλείσιμο ξενοδοχειακων μονάδων την χειμερινη περίοδο, το οποίο καταρτίστηκε ύστερα απο σχετικες συνεδρίες της επιτροπης εργατικων θεμάτων και σχέσεων (αποτελείται απο εκπροσώπους του Συνδέσμου Ξενοδόχων ΠΕΟ και ΣΕΚ) που πραγματοποιήθηκαν στες 19/10/84, 31/10/84 και 12/11/84 να αποτελέσει αντικείμενο περαιτέρω διαπραγματεύσεων μεταξυ των δυο πλευρων. Αν οι απευθείας διαπραγματεύσεις αποτύχουν, η διαφορα να σταλει στο Υπουργείο Εργασίας ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ Η ΣΧΕΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΗ. Η όλη διαδικασία θα περατωθει πριν τις 31/3/87» (οι υπογραμμίσεις δικες μου).

Απο αφτη την πρόνοια καταλαβαίνουμε το ποιους θα ευνοήσει η πρόταση του Υπουργείου, αφήνοντας τες συντεχνίες δεμένες χειροπόδαρα και αναβάλοντας το αίτημα των εργαζομένων για άλλα 3 χρόνια.

3. Απολύσεις

Ζητείτο αύξηση της προειδοποίησης για απόλυση για να σταμαήσουν οι εργοδότες να απολύουν τόσο έφκολα κατα τους χειμερινους μήνες. Οι εργοδότες ζητούσαν να μεταθει η προειδοποίηση και μάλιστα να μην συμπεριλαμβάνονται και οι οφειλόμενες ημεραργίες.

Επιτεύχθηκε συμφωνία να αυξηθει η προειδοποίηση κατα 50% κατα την περίοδο απόλυσης 1/7 και 30/9 (περίοδος αιχμης για τα ξενοδοχεία) και 75% αύξηση κατα την περίοδο 1/10 - 28/2 (νεκρη περίοδος) και αποζημίωση και με το μισθο 2 βδομάδων και τιμαριθμικο.

4. Αυξήσεις μισθων

Πέτυχαν αφξήσεις γύρω στο 6% πάνω στο βασικο απο 10% που ζητούσαν.

5. Διακεκομμένο ωράριο

Δεν συζητήθηκε. Μένει εκρεμει μέχρι 31/3/87.

6. Ημιαργίες

Δεν καταχωρούνται σαν *overtime*. Δίνεται το δικαίωμα στους εργοδότες να μην τις παραχωρουν αν υπάρχει ψηλη πληρότητα ή επηρεάζεται η λειτουργία του ξενοδοχείου.

Από τα τελευταία απεργιακα μέτρα των ξενοδοχοϋπαλλήλων

7. Οι εργοδότες έκαναν πίσω απο την πρόταση τους:
1. για συζήτηση της ΑΤΑ
2. για την αποκοπη της συνδρομης προς την συντεχνία που ζητούσαν να γίνεται μόνο αν το ζητήσουν γραπτως 3. την αποκοπη των 16 ωρων για συνδικαλιστικους σκοπους, απο την *off* των εργαζομένων
4. για την δοκιμαστικη περίοδο ζητούσαν να αφξηθει απο 3 μήνες σε 6 μήνες.

Όπως καταλαβαίνουμε μέσα απο την σύντομη σκιαγράφιση της σύμβασης βγάζουμε το συμπέρασμα ότι επιτεύχθηκε συμφωνία σε επιμέρους ζητήματα.

Πάνω στα πιο σοβαρα αιτήματα των εργαζομένων που είναι αφτα που τους εξασφαλίζουν τες δουλειες, φεύγουν την αβεβαιότητα, μένουν ακόμα εκκρεμει για αλλα 3 χρόνια. Η σύμβαση που υπογράφηκε αποτελει για μια ακόμα φορα αμοιβαία υποχώρηση και απο τις δυο πλευρες για το καλο της δήθεν «εργατικης ειρήνης».

Συγκρούστηκαν οι δυο γραμμες· απο την μιά των συντεχνιων που κατα βάθος δεν ήθελαν την μετωπικη σύγκρουση, μέσα στη «βράση» του τουρισμου για το καλο της «εθνικης» οικονομίας και απο την άλλη η γραμμη των εργοδοτων που ήθελαν να κερδίσουν όσα μπορούσαν παραπάνω γιατι έχουν καταλάβει πια την πολιτικη των συντεχνιων ότι πολυ δύσκολα θα αποφάσιζαν να σπάσουν την «ειρήνη» και να υπερασπιστουν τα αιτήματα τους με δυναμικα μέσα. Οι πρώτες δυο μεσολαβητικες προτάσεις του Υπουργου ήταν διερευνητικες για να δει τες διαθέσεις των δυο άλλων πλευρων. Μια έξυπνη τακτικη που τελικα κατόρθωσε να συνδιάσει την πιο ιδανικη. Μονοετης διάρκειας προτάση (για χάρη εργοδοτων) με τρία χρόνια διάρκεια (για χάρη συντεχνιων) για να συμβιβάσει τες δυο πλευρες.

Παρα τον συμβιβασμο που έγινε η ΟΕΒ βγήκε μαινόμενη ενάντια σαφτη την πρόταση δείχνοντας καθαρα το πόσο σκληρη στάση θα ακολουθήσει στο τέλος του χρόνου που λήγουν πάρα πολλες συμβάσεις, απειλώντας για κτύπημα των κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων και άφξηση της ανεργίας.

Το εργατικο κίνημα πρέπει να προετοιμάστει για τες μάχες που έρχονται. Οι εργοδότες σήμερα δεν αγωνίζονται μόνο για ψηλότερα κέρδη αλλα και για να τα διατήρησουν μέσα στην κρίση του συστήματος στα ύψη που βρίσκονται. Η πολιτικη των συντεχνιων για «ειρηνικη συνύπαρξη» όχι μόνο δεν κόβει τις ορέξεις των εργοδοτων αλλα της αποθρασύνει, αποπροσανατολίζοντας ακόμα το ίδιο το κίνημα απο τα ταξικα του καθήκοντα.

ΑΝΕΡΓΙΑΚΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ

Η λέξη είναι σύντομη, απλη και ευηχη... ΑΝΕΡΓΙΑ...

Τα συνεπακόλουθα της όμως, πολύπλοκα και κάθε άλλο παρα εύηχα...

ΑΝΕΡΓΙΑ... σήμα κατατεθεν στην ημερήσια διάταξη των καπιταλιστικων κατεστημένων. Κατεστημένα που με μαθηματικη ακρίβεια, οδηγουν αναπόφευκτα σε τούτο το κοινωνικο φαινόμενο. Οι συγκεκριμένοι λόγοι που ωθουν σ' αυτο πολλοι και διάφοροι... Κυρίαχος, γενικος όμως ένας: η αναρχία που χαρακτηρίζει τις παραγωγικες διαδικασίες.

Απεριόριστες ποσότητες αγαθων για διάθεση απο τη μια. Άνθρωποι για τους οποίους προορίζονται τα αγαθα τούτα απο την άλλη, στις μεγάλες τους πλειοψηφίες μισθωτοι οικονομικα περιορισμένοι.

Συμπέρασμα: με μισθους χαμηλης αγοραστικης αξίας η απορρόφηση της παραγωγης καταντα προβληματικη.

Αποτέλεσμα: αδιάθετα προϊόντα και υπηρεσίες. Κατάληξη: αδυναμία της κοινωνίας να ικανοποιήσει το δικαίωμα για εργασία σ' ένα μεγάλο αριθμο απο τα μέλη της.

Μια αδυναμία που γίνεται πιεστικα αισθητη σαν βρεθεις κι εσυ μέσα στη στρατια τούτη των ανέργων. Αισθάνεσαι αυτόματα, με ένα τρόπο ανελέητο, πως δεν είσαι τίποτε άλλο, παρα μόνο ένα ασήμαντο ανενεργο κύτταρο, κομμάτι ενος μόνιμα άρρωστου οργανισμου. Ενος οργανισμου που διακατέχεται απο σοβαρες και αξεπέραστες δυσκολίες, ενος οργανισμου αδύναμου να σε επαναφέρει σε λειτουργία, ουσιαστικα βιώσιμη και εξασφαλισμένη. Με μιας διακρίνεις μέσα στο άπλετο φως της «κεφαλαιοκρατικης σου πραγματικότητας» τα σκιερα παραμορφωμένα διέξοδα (αδιέξοδα!) που σου παρέχει τούτο το σύστημα της καταχνιας και της οφθαλμαπάτης:

Υπηρεσίες κοινωνικων ασφαλίσεων γραφείου εργασίας:

α) προβληματικες και αναποτελεσματικες. Σε εξαναγκάζουν σε πολύρωρες, κουραστικες και αποθαρρυντικες αναμονες, για μια και μόνη υπογραφη. β) ουσιαστικη κρατικη μέριμνα - ανύπαρκτη. Το αναφαίρετο δικαίωμα στο ανεργιακο επίδομα σου προσφέρεται μόνο μετα απο πάροδο 6-7 βδομάδων απο την πρώτη υπογραφη. Μέχρι τότε έχεις στη διάθεση σου «τη δημοκρατικότατη ελευθερία» να κόψεις το λαιμο σου να βρεις τρόπο να συντηρηθεις.

Προοπτικες για επανασχόληση: α) αν είσαι γόνος μικροαστικης ή μεγαλοαστικης οικογένειας με σχετικα ικανοποιητικες διασυνδέσεις μην ανησυχεις... με «ολίγην» ρουσφετολογία αγοράζεις και τον διάβολο β) αν όμως είσαι απο τους άλλους... τους προλετάριους... κάνε υπομονη. Το χρήμα εξάλλου δεν είναι το **παν**. Πάνω απ' όλα η υγεία (δεν τους είπε κανεις άραγε ότι κι αυτη εξαγοράζεται;) Κοίταξε να βολευτεις σε καμμια θεσούλα των £110 ή £120 και μην γκρινιάζεις... «ο θεος είναι μεγάλος»! Προσπέρνα την άδικη και άνιση μεταχείρηση που σε καθηλώνει, φιλοσόφα τα «καπρίτσια» των κάθε λογης εργοδοτων... η ζωη συνεχίζεται. Αγνόα την πραγματικότητα που σε μετατρέπει σ' ένα άψυχο πιόνι στη σκακιέρα των συμφερόντων της προνομιούχας κλίκας ντόπιας ή ξένης. Μην μεγαλοποιας την έλλειψη οικονομικης ανεξαρτησίας για μια υποφερτη ζωη. Τι κι αν είσαι εξαναγκασμένος σε μια ζωη εξάρτησης σε άλλους.

Κι όμως ΟΧΙ!! Φτάνεις κάποτε σ' ένα σημείο που δεν μπορεις να αποσιωπήσεις ή να προσπεράσεις τίποτε απο όλα αυτα. Αρχίζεις κάποια στιγμη να αναλύεις, να κριτικάρεις να αμφισβητεις.

Αντιλαμβάνεσαι επιτέλους, πως όλες τούτες οι εκμεταλλεύσεις, οι ανισότητες, οι ατασθαλίες, αντιμετωπίζονται σε βάθος **μόνο** με ριζικες πολιτικες και κοινωνικοοικονομικες ανακατατάξεις.

Συνειδητοποιας πια πως τούτη η εκφυλισμένη «δημοκρατία», τούτη η νοθευμένη κρατικη μηχανη και οικονομία, δεν συντρίβονται μέσα απο τις ρεφορμιστικες ηθικολογίες των οπportουνιστικων θεωριων αυτων που θέλουν να ονομάζονται «σοσιαλιστες», αλλα μόνο μέσα από ένα πρόγραμμα που οδηγει στον οριστικο σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας.

Β.Δ.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, κτυπα το βιοτικο επίπεδο των εργαζομένων, ξεπουλα τις προβληματικες και κοινωνικοποιημένες επιχειρήσεις, αφήνει τους εργάτες απροστάτευτους απο την ανεργία, και στέλνει αστυνομικα αποσπάσματα ενάντια στους απεργους σκοτώνοντας εργάτες(13.9.86, απεργία ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ). Η γενικη πολιτικη της για τις Δημοτικες Εκλογες είναι το αφελες παραμύθι των αστων ότι δεν πρέπει να κομματικοποιηθουν! Η βάση του ΠΑΣΟΚ και το εργατικο κινημα εχουν να παλαίψουν ενάντια στη πτώση του ΠΑΣΟΚ που προετοιμάζει η ηγεσία.

Σε δυο γύρους, στις 12 και τις 19 του Οχτώβρη το ελληνικο Εργατικο Κίνημα, δίνει τη μάχη των Δημοτικων Εκλογων. Ο Αντρέας Παπαντρέου ξεκίνησε την προεκλογικη εκστρατεία το ΠΑΣΟΚ (ομιλία στη Θεσσαλονίκη, 5.9.86) δηλώνοντας πως κυβέρνηση θα συνεχίσει την πολιτικη λιτότητας που ακολοθει έστω κι αν χάσει τις εκλογες!

Μέσα απ' αυτα τα λόγια βγαίνει το πλήρες αδιέξοδο της πολιτικης της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Μετα απο 5 χρόνια «σοσιαλιστικης» (υποτίθεται) πολιτικης το μόνο που έχει να προσφέρει στον Ελληνα εργαζόμενο είναι λιτότητα και περισσότερη λιτότητα. Και ξεκινα μια εκλογικη μάχη, μεγάλης σημασίας (Ο Μητσοτάκης δηλώνει πως αν κερδίσει η ΝΔ θα επιδιώξει πτώση της κυβέρνησης) προετοιμάζοντας τη βάση του κόμματος για μια ήττα!

Το ελληνικο εργατικο κίνημα έχτισε το ΠΑΣΟΚ και μέσα απο 2 πρωτοφανη άλματα το ανέβασε στην εξουσία. Σήμερα η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ άθετα τις αρχες του κόμματος και τις υποσχέσεις της και στρέφεται ανοιχτα ενάντια στο βιοτικο επίπεδο των εργαζομένων. Παρα τούτο, ο αγώνας για τη διατήρηση του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία πρέπει να συνεχιστει, όμως ταυτόχρονα πρέπει να ενταθει η πάλη για μια νέα ηγεσία, συνεπη, ταξικη, αποφασιστικη, για το σοσιαλιστικο κίνημα.

Η αντίθεση ανάμεσα στις μάζες της εργατικης τάξης και την ηγεσία τους δεν ήταν ποτε μεγαλύτερη στην πρόσφατη Ελληνικη Ιστορία. Η δύναμη και η αποφασιστικότητα του ελληνικου εργατικου κινήματος έδωσαν στο ΠΑΣΟΚ τη θεαματικη νίκη του 81 και την επανεκλογη του 85. Η δύναμη της εργατικης τάξης ρίχνει την αστικη τάξη σε σύγχιση. Η διάσπαση της Ν. Δημοκρατίας με την αποχώρηση του Στεφανόπουλου αντανακλα τα αδιέξοδα των αστων. *Η «Καθημερινη», η πιο σοβαρη αστικη εφημερίδα, έχει επανειλημμένα εξηγήσει πως είναι καλύτερο να κρατηθεί η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μέχρι το τέλος της θητείας για να φέρει αυτη σε πέρας το χτύπημα στο βιοτικο επίπεδο των μαζων, γιατί μια κυβέρνηση της Ν.Δ. θα ήταν αδύνατο να καταφέρει κάτι τέτοιο αντιμέτωπη με τη συνδυασμένη αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ και του Κ.Κ.Ε.* Πόσο μεγάλο πρέπει να είναι το κτύπημα μας το αποκαλύπτει ο «οικονομικός ταχυδρόμος»: (29.5.86) για να γίνουν ανταγωνιστικα τα ελληνικα προϊόντα τα κόστα πρέπει να περιοριστουν κατα 35% - 40%.

Αυτο που η «Σοσιαλιστικη Έκφραση» εξηγούσε απο την πρώτη μέρα της εκλογης του ΠΑΣΟΚ, ότι αν ο Α. Παπαντρέου δεν στραφει αποφασιστικα σ' ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα θα υποταχτει ολοκληρωτικα στο τέλος στην πίεση της αστικης τάξης, γίνεται σήμερα ολοφάνερο.

Μετα τις τρεις ανατιμήσεις της δραχμης, είχαμε την περικοπη της αυτόματης τιμαριθμικης αναπροσαρμογης (ΑτΑ) τες αυξήσεις στο ηλεκτρικο και τα ενοίκια που οδήγησε σε πολλες περιπτώσεις σε αυτόματο διπλασιασμο και σε χιλιάδες εξώσεις, και επιπλέον, το πιο πρόσφατο, την πολιτικη του κλεισίματος πολλων προβληματικων και την *ιδιωτικοποίηση* (επιστροφη στο ιδιωτικο κεφάλαιο) των περισσότερων διατηρώντας για το δημόσιο μόνο 5-6 στρατηγικης οικονομικης σημασίας. Επιπλέον στους αγώνες των εργαζομένων η κυβέρνηση απαντα με αστυνομικες επιθέσεις - τελευταίο παράδειγμα ο θάνατος στις 13 Σεπτέμβρη ενος απεργου εργάτη της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ.

Για πρώτη φορα στην πρόσφατη ιστορία του ελληνικου εργατικου κινήματος εμφανίζεται η προοπτικη γενικης απεργίας πανελλαδικης, μερικες μέρες πριν απο εκλογες! Μέσα στον Αύγουστο είχαμε την 4-ωρη πανελλαδικη απεργία που κάλεσε η ΓΣΕΕ (που μετα απο τη διάσπαση στις αρχες του χρόνου ελέγχεται εξ ολοκλήρου απο την ΠΑΣΚΕ (την συνδικαλιστικη οργάνωση του ΠΑΣΟΚ!) στις 15 Σεπτέμβρη η γενικη απεργία της ΑΔΕΔΥ (300,000 δημόσιοι και δημοτικοι υπάλληλοι) που πάλι ελέγχεται απο το ΠΑΣΟΚ και το κάλεσμα της Συντονιστικης Επιτροπης ομοσπονδιων και εργατικων κέντρων (ελέγχεται απο το Κ.Κ.Ε.) γενικης απεργίας για τις 23 Σεπτέμβρη. Δεν αναφέρουμε βέβαια τις πολλες μικρες απεργίες και κινητοποιήσεις που εμφανίζονται συνέχεια.

Το αίσθημα μέσα στις πλατιες μάζες των Ελλήνων εργαζομένων είναι θυμος κι αγανάχτηση. Η διάθεση που επικρατει πλατια για να «μαυρίσουν» την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ στις εκλογες, για να την πληρώσουν για την ασυνέπεια της δεν αποτελει διέξοδο. Το εργατικο κίνημα ξέρει πως κάτι τέτοιο θα φέρει πίσω τη δεξια. Απο την άλλη κανένα απο τα άλλα αριστερα κόμματα (ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ.) δεν προσφέρει διέξοδο.

Το ΚΚΕ δεν έβγαλε ούτε ένα συμπέρασμα απο την ήττα του στις περσινες βουλευτικες εκλογες (απο το 11% έπεσε στο 9.5%). *Ακολουθει την ίδια χρεωκοπημένη πολιτικη «τί δεξια πολιτικη, τι δεξια», «τί Μπέης, τί Έβερτ»* (οι αντίστοιχοι υποψήφιοι δήμαρχοι του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας στην Αθήνα εξισώνοντας έτσι το ΠΑΣΟΚ με τη Ν.Δ!

Το ΚΚΕ έχει παρασυρθει σ' ένα αντι-ΠΑΣΟΚΙΚΟ μένος ξεχνώντας ότι η δεξια παραμονεύει. Στις δημοτικες εκλογες κατεβαίνει σε συνεργασία με το ΚΟΔΗΣΟ - ένα καθαρα αστικο σχήμα δίχως καμμια υπόσταση στις μάζες του οποίου ο μοναδικος βουλευτης εκλέγηκε (βουλευτικες 85) με το ψηφοδέλτιο της Ν. Δημοκρατίας! Στους μεγάλους δήμους της Αθήνας του Πειραια και της Θεσσαλονίκης κατεβάζει για υποψήφιους δημάρχους καιροσκοπικα στοιχεία πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Κατριβάνος - Αθήνα, Νικολινάκος - Πειραια, Νέστωρας - Θεσσαλονίκη).

Το ΚΚΕ αρνείται καν να δηλώσει πως σε περίπτωση που στο 2ο γύρο (19 του Σεπτέμβρη) η μάχη δίνεται ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ. θα ψηφίσει ΠΑΣΟΚ!

Το ΚΚΕ εσ. βρίσκεται σε μεγαλύτερα πελάγη σύγχισης. Αφου σπατάλησε ενάμισυ περίπου χρόνο να συζητα εσωτερικα, ανοιχτα, συνεδριακα κλπ, κατα πόσον θάπρεπε ν' αλλάξει τ' όνομα του ή όχι(!) συμμετέχει στη συνεργασία του ΚΟΔΗΣΟ με το ΚΚΕ.

Και τα τρία κόμματα της ελληνικης αριστερας βρίσκονται σήμερα αντιμέτωπα με εσωτερικη κρίση. Γιατι και τα τρία αρνούνται την υιοθέτηση ενος σοσιαλιστικου προγράμματος για ανατροπη της εξουσίας του μεγάλου κεφαλαίου, σε συνδυασμο με την πολιτικη του Ενιαίου Μετώπου των Αριστερων Κομμάτων. Η κρίση του ελληνικου καπιταλισμου είναι βαθεια και αξεπέραστη. Τίποτε λιγότερο απο μια σοσιαλιστικη πολιτικη δεν μπορει να λύσει τα πολλαπλα προβλήματα των Ελλήνων εργαζομένων και ειδικα το κλείσιμο των παραγωγικων μονάδων και την ανεργία.

Το μέγεθος του κενου που υπάρχει σήμερα στην Ελληνικη αριστερα φαίνεται απο το γεγονος πως η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ αναγκάστηκε να συμπεριλάβει στα ψηφοδέλτια του κόμματος για τις δημοτικες εκλογες, *δεκάδες στελέχη της Μαρξιστικης τάσης του ΠΑΣΟΚ (συσπειρωμένα γύρω απο την εφημερίδα «Ξεκίνημα») παλιους αποβλημένους. Αυτο είναι ένα γεγονος ιστορικης σημασίας που αντανακλα τη γενικη σήψη του ελληνικου καπιταλισμου, το κενο που υπάρχει στο χώρο της αριστερας, την πίεση της βάσης του κόμματος, την κρίση στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, και το κύρος των Μαρξιστικων ιδεων μέσα στο εργατικο κίνημα.*

Η συμμετοχη των αποβλημένων Μαρξιστων στα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ έχει συμφωνηθει στη βάση της ανεξάρτητης προπαγάνδισης των ιδεων του «Ξεκινήματος», την ελεύθερη κυκλοφορία του υλικου του «Ξ» σ' όλα τα εκλογικα κέντρα και τη χρηματοδότηση της προεκλογικης εκστρατείας του «Ξ» απο το ΠΑΣΟΚ.

Η πολιτικη της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ προετοιμάζει, για μια υστερινότερη περίοδο, τη πτώση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και την επιστροφη της δεξιας. Η συρίκνωση της δύναμης του ΠΑΣΟΚ στις τωρινες δημοτικες εκλογες φαίνεται αναπόφευχτη. Το καθήκον είναι να δωθει όλη η ενέργεια για να περιοριστει το μέγεθος αυτης της συρρίκνωσης, για να εμποδιστει μια νίκη της δεξιας. Όμως αν αυτη η πάλη δε συνδεθει με την πάλη ενάντια στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ τότε δεν έχει νόημα. Μακρόχρονα αυτο το καθήκον αποχτα την πιο κρίσιμη σημασία: η πορεία της Ελληνικης σοσιαλιστικης επανάστασης περνα σ' αυτο της το στάδιο μέσα απο το ΠΑΣΟΚ, ταυτόχρονα όμως παρα και ενάντια στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ.

Η υιοθέτηση απο το ΠΑΣΟΚ αποβληθέντων Μαρξιστων («Ξεκίνημα») για υποψήφιους Δημοτικους συμβούλους είναι ένα ιστορικης σημασίας γεγονος που επιβλήθηκε στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ απο την κρίση της πολιτικης της. Την πίεση της βάσης απο το γενικο κενο που υπάρχει στο χώρο της αριστερας και τον αντίχτυπο των μαρξιστικων ιδεων.

Η πολιτικη του ΚΚΕ, «τι ΠΑΣΟΚ, τι ΔΕΞΙΑ» είναι εγκληματικη απέναντι στο εργατικο κίνημα και καταστροφικη για το ίδιο. Αρνείται να δηλώσει καν πως σε περίπτωση που στο δεύτερο γύρο κύριοι αντίπαλοι είναι το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία θα υποστηρίξουν ΠΑΣΟΚ! Στις Δημοτικες Εκλογες κατεβαίνει σε συνεργασία με το ΚΟΔΗΣΟ, ένα καθαρα αστικο σχήμα! Στον βάλτο ΚΚΕ-ΚΟΔΗΣΟ έχει άδοξα πηδήξει και το ΚΚΕ εσ.

Η μάχη των Δημοτικων Εκλογων του '86 είναι πάνω απ' όλα μια μάχη του εργατικου κινήματος ενάντια στους βιομήχανους και τους πολιτικους τους εκφραστες. Όμως οι ηγεσίες της αριστερας (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ.) αρνούνται να συνεργαστουν, αρνούνται να υιοθετήσουν ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα για τους εργαζόμενους. Η αναμεταξυ τους, δίχως αρχες διαμάχη εξυπηρετα αποκλειστικα και μόνο τη δεξια.

Και τα τρία κόμματα της αριστερας βρίσκονται αντιμέτωπα με εσωτερικη κρίση. Μόνο η υιοθέτηση ενος Μαρξιστικου προγράμματος και η πολιτικη του Ενιαίου Μετώπου της Αριστερας μπορει να δώσει τη διέξοδο στο εργατικο κίνημα.

Ανταπόκριση απο την Αθήνα,
ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

ΒΟΡΕΙΑ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Μεγαλώνει ο κίνδυνος εμφυλίου πολέμου

Η τρομαχτικη αύξηση της βίας κι η ένταση των θρησκευτικων (σεχταριστικων) συγκρούσεων στην Ιρλανδία την περίοδο αυτη είναι μια σοβαρη προειδοποίηση τόσο για το Ιρλανδικο και Αγγλικο όσο και για το παγκόσμιο εργατικο κίνημα.

Η αύξηση των δολοφονιων μέσα στο 1986 δείχνει ξεκάθαρα την πλήρη αδυναμία του καπιταλισμου να λύσει τα συσσωρευμένα κοινωνικα, πολιτικα και οικονομικα προβλήματα.

Τα τελευταία χρόνια η Β. Ιρλανδία έχει νεκρωθει οικονομικα. Σ' ένα πληθυσμο 1.500.000 οι άνεργοι ξεπερνουν τις 130 χιλιάδες. Περισσότερο απ' το 1/3 του πληθυσμου ζει με κρατικα επιδόματα.

Εκτος λοιπον απ' αυτες τις φριχτες συνθήκες ζωης, οι εργάτες έχουν ν' αντιμετωπίσουν τη βία, τις απειλες και τους εκβιασμους των αντιμαχόμενων θρησκευτικων παραστρατιωτικων οργανώσεων και τη συνεχιζόμενη προυσία του Βρεττανικου στρατου.

Ήδη η ένταση της βίας έχει δώσει πολλα θύματα. Μόνο τοςυ τελευταίους μήνες δολοφονήθηκαν 7 καθολικοι απο τις στρατιωτικες οργανώσεις των προτεσταντων. (Υπάρχουν δυο προτεσταντικες ένοπλες οργανώσεις: ULSTER VOLUNTEER FORCE: Εθελοντικος στρατος του Όλστερ που μάχεται για την ενωση της Ιρλανδίας με τη Βρεττανία και ULSTER FREEDOM FIGHTERS: Μαχητες της Ελευθερίας που παλεύουν για την ανεξαρτησία της Β. Ιρλανδίας). **Πολλοί απ' τους δολοφονημένους ήταν ενεργα μέλη του εργατικου κινήματος. Ένας απ' αυτους ήταν και ο Κόλουμ Μακ Κάλλουμ, μέλος της Μαρξιστικης Τάσης των Συνδικάτων (LTUG).**

Παράλληλα μ' αυτες τις δολοφονίες ξεκίνησε και μια εκστρατεία απειλων και εκφοβισμου για ν' αναγκάσουν τους καθολικους που ζουν και εργάζονται σε περιοχες των Προτεσταντων στη Β. Ιρλανδία να φύγουν.

Ο IRA (η παραστρατιωτικη οργάνωση των Καθολικων) απάντησε με την απειλη, ότι θα σκοτώσει κάθε εργαζόμενο που η δουλεια του έχει έστω και την παραμικρη σχέση με τη Β. Ιρλανδέζικη Αστυνομία ή το Βρεττανικο στρατο, δηλ. σκουπιδιάρηδες, καθαρίστριες, τηλεφωνήτριες, εργάτες, κ.λ.π.

Στις 12 Ιούλη, που παραδοσιακα κάνουν διαδήλωση οι Προτεστάντες Ενωτικοι, 10 οικογένειες Προτεσταντων και 12 οικογένειες καθολικων αναγκάστηκαν με τη βία να φύγουν απ' τα σπίτια τους.

Αυτη η ένταση της βίας το τελευταίο διάστημα, οφείλεται στην Αγγλο-Ιρλανδικη συμφωνία του περασμένου Νοέμβρη, που έγινε μεταξυ των συντηρητικων κυβερνήσεων της Βρεττανίας και της Ν. Ιρλανδίας. Μια συμφωνία που δεν έχει να προσφέρει τίποτα ούτε στους καθολικους, ούτε στους Προτεστάντες. Στη συμφωνία περιλαμβάνονται μέτρα όπως: να κυμματίζει ελεύθερα η Ν. Ιραλανδικη σημαία στις περιοχες των καθολικων, να γράφονται στα Ιρλανδέζικα τα ονόματα των δρόμων κ.λ.π.

Συγκρούσεις Προτεσταντων-Καθολικων

(Βλέπε προηγούμενα φύλλα της Σ.Ε).

Μέτρα που στην ουσία δεν αλλάζουν καθόλου την καθημερινη ζωη των καθολικων εργατων, ενω αντίθετα προκαλούσαν τους Προτεστάντες.

Πολλοι προτεστάντες είδαν αυτη τη συμφωνία σαν ένα βήμα για μια ενωμένη καπιταλιστικη Ιρλανδία που θα σήμαινε μεγαλύτερη ανεργία, φτώχεια και μιζέρια, τόσο για τους καθολικους, όσο και για τους Προτεστάντες εργάτες.

Γι' αυτο ξεσηκώθηκε ένα τεράστιο κύμα αντίδρασης σ' αυτη τη συμφωνία, μ' αποτέλεσμα να μην έχει εφαρμοστει ακόμα κανένα μέτρο της.

Είναι φανερο λοιπον, ότι όσο περισσότερο επιμένει η Θάτσερ κι η Βρεττανικη αστικη τάξη στη διατήρηση αυτης της συμφωνίας, τόσο περισσότερο θ' αυξάνει η βία και οι θρησκευτικες συγκρούσεις.

Η ηγεσία του NICTU (Βόρειο Ιρλανδικη Συνομοσπονδία Συνδικάτων) τήρησε σιγη ιχθύος όταν υπογράφονταν η Αγγλο-Ιρλανδικη συμφωνία τον περασμένο Νοέμβρη, παρα το γεγονος ότι απειλήθηκαν πολλα μέλη τους και η συνδικαλιστικη δραστηριότητα έπεσε.

Οι ηγεσίες των εργατικων κομμάτων της βρεττανίας και της Ιρλανδίας, παρόλο που λένε ότι παλεύουν για ενότητα των εργατων, για σοσίλισμο και κοινο αγώνα ενάντια στην ανεργία και φτώχεια υποστήριξαν αυτη τη συμφωνία διχοτόμησης.

Μόνο η Μαρξιστικη Ταση των Συνδικάτων πάλεψε για την ενότητα του εργατικου κινήματος, σαν το μόνο δρόμο για την αυτοϋπεράσπισή του. **Απο το 1974 που δημιουργήθηκε, έχει στις γραμμες της, τόσο καθολικους όσο και προτεστάντες εργάτες.** Τους τελευταίους μήνες, η Μαρξιστικη τάση των συνδικάτων έβαλε το ζήτημα στα συνδικάτα να κάνουν άμεσα συγκεντρώσεις και να πάρουν αποφάσεις για το πως θα υπερασπίσουν τα μέλη τους απ' τις απείλες των παραστρατιωτικων οργανώσεων. **Ήδη συμμετέχει στις συνοικιακες επιτροπες περιφρούρησης του Μπέλφαστ.**

Είναι επιτροπες, που έκαναν οι κάτοικοι για να υπερασπίσουν τις συνοικίες τους απ' τις επιθέσεις των καθολικων και προτεσταντων παραστρατιωτικων οργανώσεων. Αυτη η προσπάθεια δεν θ' απομονωθει. Η ηγεσία των συνδικάτων πρέπει να συζητήσει άμεσα το πως θα υπερασπίσει τα μέλη της και ν' αρχίσει εκστρατεία ενάντια στην Αγγλο-Ιρλανδικη συμφωνία.

Οι ηγεσίες, τόσο του Ν. Ιρλανδικου όσο και του Βρεττανικου εργατικου κόμματος, πρέπει να αποσύρουν άμεσα την υποστήριξή τους σ' αυτη τη συμφωνία και ν' απαιτήσουν ν' ανακληθει.

Είναι ζωτικη ανάγκη να κινηθεί γρήγορα το εργατικο κίνημα που ήδη έχει υποστει μεγάλη ζημια απ' το σεχταρισμο κι απο τη βία, που είναι η μόνη ικανη δύναμη, για να βάλει τέρμα σ' αυτη την κατάσταση.

Για τους Σοσιαλιστες διεθνως το ζήτημα της Β. Ιρλανδίας είναι πολυ σημαντικο. Ο καπιταλισμος σ' όλο τον κόσμο προσπαθει να διασπάσει την εργατικη τάξη, έτσι προσπαθει να διασπάσει τους καθολικους και τους προτεστάντες εργάτες της Β. Ιρλανδίας.

Αναμφίβολα, η σεχταριστικη βία που απειλει το εργατικο κίνημα της Β. Ιρλανδίας με διάσπαση, μπορει να οδηγήσει σ' ένα εμφύλιο πόλεμο, πράμα που θάχει καταστροφικες συνέπειες για το εργατικο κίνημα της Βρεττανίας και της Ν. Ιρλανδίας.

Είναι πολυ σημαντικο για τους σοσιαλιστες παγκόσμια να πετύχει η εργατικη ενότητα στη Β. Ιρλανδία και πρέπει να δοθει και υλικη βοήθεια στους σοσιαλιστες της Β. Ιρλανδίας που παλεύουν καθημερινα ενάντια στο σεχταρισμο και τις παραστρατιωτικες οργανώσεις, που παλεύουν για τα δικαιώματα των εργατων και για μια ενιαία σοσιαλιστικη Ιρλανδία.

Η EADOIN NI CALEIRIGH ηγετικος στέλεχος της Νεολαίας του Εργατικου Κόμματος της Ν. Ιρλανδίας που μας γράφει για την κατάσταση στη Β. Ιρλανδία κάνει έκκληση στο Κυπριακο εργατικο κίνημα να βοηθήσει οικονομικα τον αγώνα των Β. Ιρλανδων Μαρξιστων που παλεύουν ενάντια στην διάσπαση και τον κοινοτικο (θρησκευτικο) φανατισμο της εργατικης τάξης της Ιρλανδίας και για μια Ενωμένη Σοσιαλιστικη Ιρλανδία.

Στείλτε τη ενίσχυση σας στη Διεύθυνση:

LABOUR AND TRADE UNION GROUP
4 WARNING STR.
BELFAST B.T. 1
NORTHERN IRELAND
ή στα γραφεία
της Σοσ. Έκφρασης

«Δ.Κ.Κ.Φ. ΑΓΩΝΑΣ» ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ

Πρόσφατα, αντιπροσωπεία της ΔΚΚΦ «ΑΓΩΝΑΣ», επισκέφτηκε τον Υπουργο άμυνας και του επέδωσε υπόμνημα - ανακοίνωση, στο οποίο αναφέρεται μεταξυ άλλων, ότι μέλη και φίλοι της παράταξης, αποφάσισαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους κατα τη διάρκεια των διακοπων, στην Εθνικη Φρουρα.

Βέβαια, η ενέργεια αυτη δεν μας εξέπληξε. Συνηθίσαμε να βλέπουμε καθημερινα στα «ΝΕΑ», πληθώρα ανακοινώσεων και συνθημάτων, για εθνικη ομοψυχία, λαϊκη συμφιλίωση, αμυντικη θωράκιση, για μεραρχίες, για Ελληνικα ιδανικα, και ακόμα για «βάρβαρους ανατολίτες». Συνηθίσαμε την ηγεσία της ΕΔΕΚ στον υπέρμετρο και κούφιο εθνικισμο της.

Και φυσικα, η ηγεσία του «ΑΓΩΝΑ», δεν μπορουσε να λείψει απο αυτο το παιγνίδι. Πιστη στην πολιτικη της κομματικης γραφειοκρατίας, αυτη η ηγεσία, οι μελλοντικοι θεσούλληδες - αποφάσισε να συνεισφέρει κι αυτη κάτι στην «ένδοξη εθνοφρουρα». Είναι ένας τρόπος βλέπετε, να εκτονωθει, να εκτονωθεί «πατριωτικα». Με την ενέργεια αυτη τα παιδια, έκαναν το σύνθημα: «συστράτευση λαου - στρατου» πραγματικότητα και χειροπιαστο. Μπράβο τους!

Έτσι χάρη στην ηγεσία του «ΑΓΩΝΑ», εργάτες και στρατηγοι, αστοι και προλετάριοι, συστρατευμένοι, είναι επιτέλους μαζι, με προορισμο την Κερύνεια! Τώρα, πως γίνεται να ενώσουν τους καταπιεσμένους με τους καταπιεστές τους, είναι άλλη ιστορία. Μόνο αυτοι ξέρουν.

Μα η ΔΚΚΦ «ΑΓΩΝΑΣ», δεν σταματα εδω. Μετα απο χρόνια επιτέλους, εξαφέρνει στην επιφάνεια την «λαϊκη πολιτοφυλακη», ξεθωριασμένη και βιασμένη. Είναι, μεσ' το σχέδιο λένε, για ευρύτερη εμπλοκη του λαου στην άμυνα. Έτσι εννοείται η λαϊκη πολιτοφυλακη απο τα τσακάλια της ηγεσίας του «ΑΓΩΝΑ». Και φυσικα το νέο τους σύνθημα: «Ζήτω ο μόνιμος στρατος και ο ένοπλος λαος»!!! Οι λαϊκες και εργατικες στρατιωτικες ομάδες, θα παίρνουν οδηγίες τώρα απο το ΓΕΕΦ και ο εργάτης θα είναι στο ίδιο χαράκωμα με τον κάθε μόνιμο γαλονα.

Τι ωραία σκηνη! Χρόνια δοξασμένα πράγματι. Όπως, τότε, που ο «αρχηγος μας», ο χίτης, ο ταγματασφαλίτης, πολεμούσε πλάι - πλάι με εργάτες στους λάκκους της Κοφίνου, και στα «τείχη» του Ορωπου..! Γι' αυτο τι έχουν να πουν; Ή μήπως τώρα άλλαξαν οι στολες, γίνανε «καλοι» οι στρατηγοι... Ο στρατος μας τώρα, δεν είναι σαν κι' αυτον, που στάλθηκε στην Ουκρανία και στην Κορέα δήθεν για κάτι ιδανικα, που θέριζε τους εργάτες στην Αθήνα, που έκλεινε αντιφασίστες στο Νταχάου, που έκαιγε Πολυτεχνεία, που ρουφούσε αίμα «βαρβάρων» και δικών «αντίχρηστων» απο το '60 ως το '70 στην Κύπρο, που κτυπούσε ΕΔΕΝίτες έξω απο την Αμερικάνικη προσβεία;

1976— η εθνικη φρουρα επιτίθεται σε διαδηλωτες νεολαίους της ΕΔΕΝ έξω απο την Αμερικάνικη πρεσβεία

Ο αστικος στρατος δεν αλλάζει. Μανδύα ίσως, στόχους όμως όχι,. Είναι ένας μηχανισμος του κάθε αστικου κράτους, ταγμένος να το προστατεύει, να το κρατα μακρυα από κάθε κίνδυνο, εσωτερικο κίνδυνο. Γι' αυτο αύριο δεν θα διστάσει ο κάθε στρατηγος, να δώσει διαταγη να κτυπηθει μια απεργία σε ένα εργοστάσιο ή μια φοιτητικη διαδήλωση. Αυτος είναι ο σκοπος του «ένδοξου» στρατου μας και όχι όπως παρουσιάζεται.

Και η ηγεσία της Δ.Κ.Κ.Φ. «Αγώνας» αδυνατει να αντικρύσει αυτη την πραγματικότητα. Είσαστε μήπως διαθετημένοι ακόμα να προσφέρετε τις υπηρεσίες σας στον αστικο στρατο μας; Θέλετε ακόμα συνεργασία με τον

κάθε στρατηγο

θέλετε μήπως σκάπανα να ανοίξετε τον τάφο σας;

Μην γινόσαστε λοιπον τόσο γελοίοι, για χάρη της κομματικης γραφειοκρατίας, μη γινόσαστε στυλλοβάτες, του εθνικισμου. Τα συνθήματα σας δεν συγκινουν, πάλιωσαν πια. Το μέλλον σας πρέπει να το γυρέψετε αλλου, σε άλλα κανάλια, ταξικα.

Το λόγο έχει η ΔΚΚΦ «ΑΓΩΝΑΣ»...

Μ.Θ.

Εκει που η δεξια αργειται το εργατικο κινημα μπορει να διωξει τις βασεις

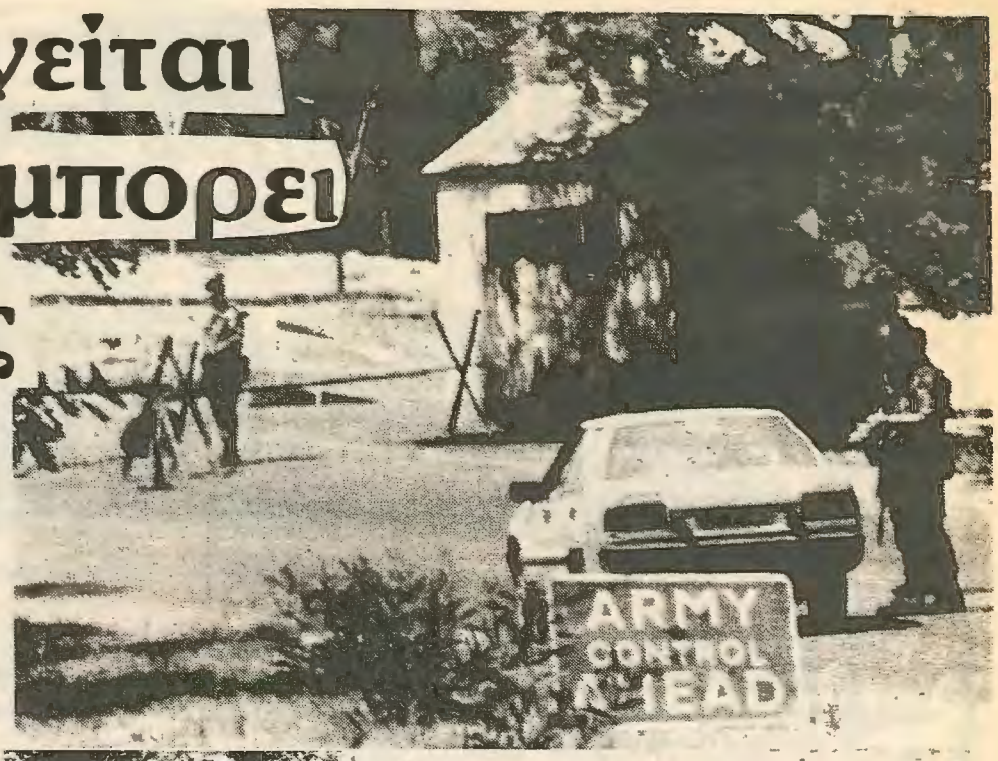

Η βομβιστικη επιθεση ενάντια στη Βρεττανικη βαση του Ακρωτηρίου στις 3 του περασμένου Αυγούστου και η αντίδραση των βρεττανων ιμπεριαλιστων που ακολούθησε, έχει συγκλονίσει την κυπριακη κοινωνία και το εργατικο κίνημα. Τα γεγονότα έχουν επαληθεύσει τους φόβους που για χρόνια τώρα εκφράζει το κυπριακο εργατικο κίνημα για τους κινδύνους που δημιουγει στην περιοχη η ύπαρξη των βρεττανικων βάσεων στην Κύπρο. Η βομβιστικη επίθεση στο Ακρωτήρι δεν μπορει να αντιμετωπιστει σαν ένα μεμονωμένο γεγονος. Τα θύματα και οι ζημιες που προκλήθηκαν δεν είναι τίποτα μπροστα στο τι μας περιμένει σε μια γενικώτερη μελλοντικη σύρραξη στην περιοχη, στην οποία η Κύπρος είναι πια σίγουρο πως θα βρεθει ανάμεσα σε διασταυρωμένα πυρα και μάλιστα - εφόσον συνεχίζει η δεξια να κυβερνα - στο στρατόπεδο του διεθνους ιμπεριαλισμου.

Οι ιμπεριαλιστες, με πρωτεργάτες τους Αμερικάνους βρίσκονται σήμερα στριμωγμένοι σε κάθε γωνια του πλανήτη. Το ένα μετα το άλλο τα καθεστώτα που τους υποστηρίζουν συντρίβονται κάτω απο τις γιγαντιαίες κινητοποιήσεις των μαζων (πρόσφατα παραδείγματα η Αϊτη και οι Φιλιππίνες).

Το καπισταλιστικο σύστημα βρίσκεται σε σήψη, αδύνατο πια να δώσει λύσεις στα βασικα προβλήματα επιβίωσης των μαζων. Δεν υπάρχει σήμερα κανένα σταθερο καθεστως για τους ιμπεριαλιστες. Ακόμα και η βόρεια Ευρώπη - παράδεισος πριν λίγα χρόνια της ταξικης ηρεμίας - συγκλονίζεται απο γενικες απεργίες και κινητοποιήσεις (Δανία, Βέλγιο, Νορβηγία κ.α.)

Η απόγνωση του διεθνούς ιμπεριαλισμου κορυφώνεται μπροστα στην αδυναμία τους να ελέγξουν περιοχες, όπως τη Μέση Ανατολη, που φλέγονται κυριολεχτικα απο εθνικα ζητήματα και διαμάχες για τις οποίες ευθύνονται οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστες.

Οι Αμερικανοι ιμπεριαλιστες και οι σύμμαχοι να τα μαζέψουν και να φύγουν απο την κόλαση του Λιβάνου που έχει τώρα ξεφύγει απο οποιοδήποτε έλεγχο. Τα εθνικα ζητήματα που δημιούργησαν οι ιμπεριαλιστες για να διαιρουν τους λαους κι έτσι να τους εκμεταλλεύονται ευκολώτερα έχουν γίνει τέρατα Φράνκεσταϊν που κυνηγουν ανελέητα αυτους που τα δημιούργησαν.

Μπροστα στην απόγνωση τους οι Αμερικάνοι ετοιμάζονται για απ' ευθείας επεμβάσεις σε μερικες απο τις χώρες αυτες - παρόλο που γνωρίζουν τις καταστροφικες επιπτώσεις για τους ίδιους - σε μια απελπισμένη προσπάθεια να σταματήσουν το ξεδίπλωμα επαναστάσεων που κινδυνεύουν να πνίξουν μια για πάντα τον καπιταλισμο.

Η επέμβαση στη Γρενάδα ήταν μια πρόβα για τη σχεδιαζόμενη επέμβαση στη Νικαράγουα. Το ίδιο και η πρόσφατη επέμβαση στη Βολιβία - δήθεν για να κυνηγήσουν λαθρέμπορους ναρκωτικών.

Είναι μέσα σ' αυτα τα πλαίσια που πρέπει να δούμε και τον βομβαρδισμο της Λιβύης κάτω απο την κάλυψη του φρεναρίσματος της διεθνους τρομοκρατίας.

Βέβαια, όπως πολλες φορες εξήγησε η εφημερίδα μας, η ατομικη τρομοκρατία δεν έχει τίποτα να προσφέρει στο εργατικο κίνημα.

Ακόμα κι εκει που πετυχαίνει να σκοτώσει κάποιους στρατιωτικους ή τραπεζίτες ή να πλήξει κάποιους στρατιωτικους στόχους (όπως τις ιμπεριαλιστικες βάσεις) οι ιμπεριαλιστες έχουν όλα τα μέσα για να αναπληρώσουν γρήγορα τις ζημιες τους και να συνεχίσουν ανενόχλητοι το έργο τους. Ακόμα κι εκει που πετυχαίνει η ατομικη τρομοκρατία οι μάζες βγάζουν το συμπέρασμα πως δεν είναι ανάγκη να αναμειχτουν ενεργα σε οποιεσδήποτε κινητοποιήσεις -μια που έχουν την εκπαιδευμένη ελιζ που διεκπεραιώνει το έργο της χωρις να χρειάζεται τις μάζες.

Εκει που αποτυγχαίνει η ατομικη τρομοκρατία (οπως στην περίπτωση της απόπειρας ενάντια στον Πινοσετ) οι μάζες βγάζουν το συμπέρασμα πως οι εχθροι τους είναι ανίκητοι, πράγμα που πισωγυρίζει ολόκληρο το εργατικο κίνημα.

Αυτο όμως είναι το λιγώτερο. Κάθε επίθεση ατομικης τρομοκρατίας αποτελει δώρο για τους αστους και τον ιμπεριαλισμο. Τη χρησιμοποιουν για να εντείνουν τα στρατιωτικα - αστυνομικα μέτρα, ενάντια όχι μόνο στους αντάρτες αλλα και ενάντια σ' ολόκληρο το εργατικο κίνημα. Ιδιαίτερα όπου υπάρχουν αθώα θύματα, και σχεδον πάντα υπάρχουν, χρησιμοποιουν την ατομικη τρομοκρατία για να δικαιολογουν στα μάτια των εργαζομένων την αναγκαιότητα των εξοπλισμων και τη σκλήρυνση των μέτρων καταστολης κάθε μαζικης κινητοποίησης. Χρησιμοποιουν τις ζωντανες εικόνες παιδιων και γυναικων με κομμένα χέρια και πόδια για να ταυτίζουν τον αντιιμπεριαλιστικο αγώνα και την αριστερη ιδεολογία με την τυφλη βία.

Αυτα που επακολούθησαν μετα την επίθεση στο Ακρωτήρι επιβεβαιώνουν την ανάλυση που κάνουν πάντα οι Μαρξιστες σχετικα με την ατομικη τρομοκρατία. Όπως κατάγγειλε η «Χαραυγη», πράγμα που μπορούσε να το δει ο καθένας που περνούσε τους τελευταίους μήνες απο τις βάσεις, οι Βρεττανοι προετοίμαζαν εδω και μήνες την αποκοπη με συρματόπλεγμα ολόκληρης της περιοχης των βάσεων Ακρωτηρίου-Επισκοπης. Αυτο θα τους βοηθούσε να δημιουργήσουν ένα απροσπέλαστο κρατίδιο όπου ανενόχλητοι θα μπορουν να χρησιμοποιουν μαζι με τους Αμερικάνους τις βάσεις ενάντια στους αγώνες των λαων της Μέσης Ανατολης.

Οι «τρομοκράτες» όποιοι κι αν ήταν, κι όποια και νάταν τα κίνητρα τους, τους πρόσφεραν τη δικαιολογία που γύρευαν για να προετοιμάσουν το έδαφος για ένα μελλοντικο αποκλεισμο των βάσεων. Αλλιώτικα πως θα εξηγούσαν στις κυπριακες μάζες την ατέλειωτη ταλαιπωρία που υφίστανται απο τέτοιες ενέργειες.

Απ' όποια πλευρα κι αν το κοπάξει κανένας οι βάσεις είναι επικίνδυνες για το λαο της Κύπρου.

Η δεξια κυβέρνηση Κυπριανου όμως δεν φαίνεται να συμμερίζεται αυτο το γεγονος αφου ούτε καν μπήκε στον κόπο να διαμαρτυρηθει για τις ταλαιπωρίες που επέβαλαν οι Άγγλοι στρατιωτικοι σ' όλους τους διερχόμενους απο τις Βάσεις παρόλο που ακόμα και τα δεξια έντυπα έσκισαν τα ιμάτια τους για τον «εθνικο εξευτελισμο» που μας επέβαλαν οι Άγγλοι. (Χωρις βέβαια να προχωρουν σ' οποιοδήποτε συμπέρασμα σχετικα με την ύπαρξη των Βρεττανικων Βάσεων στην Κύπρο).

Τα αριστερα κόμματα αντέδρασαν έντονα στις προκλητικες ενέργειες των Άγγλων ιμπεριαλιστων απηχώντας την αγανάχτηση των μαζων.

Ιδιαίτερα η «Χαραυγη» αντιμετώπισε το όλο ζήτημα σαν πολιτικο θέμα πρωταρχικης σημασίας όπως και είναι.

Οι τοποθετήσεις όμως που έγιναν και γίνονται, ακόμα και οι πιο «προχωρημένες», δεν προχωρουν πέρα απο τις εκκλήσεις προς την κυβέρνηση να λογικευτει να «αφυπνιστε» και να «καταγγείλει» τους Άγγλους κλπ κλπ.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ δεν φαίνεται να έχει βγάλει κανένα ουσιαστικο συμπέρασμα απο την ιστορία της Κύπρου και διεθνως. Καμια δεξια κυβέρνηση σήμερα δεν έχει τη δύναμη και τη διάθεση να τα βάλει με τους ιμπεριαλιστες. Οι καπιταλιστικες κυβερνήσεις όσες συγκρούσεις κι ανταγωνισμους κι αν έχουν μεταξυ τους (κι ο ανταγωνισμος είναι στη ρίζα του καπιταλισμου) στο τέλος-τέλος βασίζονται η μια πάνω στην άλλη για να αντιμετωπίζουν απο κοινου το διεθνες εργατικο κίνημα που απειλει την ίδια την ύπαρξη τους.

Ιδιαίτερα αδύνατες αστικες τάξεις όπως η Κυπριακη πού 'ναι δεμένες με χίλια νήματα με τον διεθνη καπιταλισμο δεν μπορουν να παίξουν κάνενα ανεξάρτητο, κανένα προοδευτικο ρόλο πόσο μάλλον να στερήσουν απο τα αφεντικα τους πολύτιμες υπηρεσίες όπως είναι αυτες των βάσεων.

Η δεξια στην Κύπρο δεν έχει ποτε συγκρουστει ουσιαστικα με τον Βρεττανικο ιμπεριαλισμο. Δεν το έκαμε ούτε όταν οι Βρεττανοι και οι Αμερικάνοι βοήθησαν στην ουσία την τουρκικη εισβολη.

Κι όχι μόνο αυτο. Η δεξια κυβέρνηση Κυπριανου ακόμα και την εποχη που στηριζόταν στο ΑΚΕΛ (Φθινόπωρο 1983) έφτασε στο σημείο να παρέχει - εχτος απο τις βάσεις - τα λιμάνια και τα αεροδρόμια της Κύπρου για να χρησιμοποιούνται απο τη στρατιωτικη «πολυεθνικη» δύναμη στο Λίβανο ενάντια στους γειτονικους λαους.

Πώς είναι ποτε δυνατο μια τέτοια κυβέρνηση να ακούσει τις εκκλήσεις της αριστερας και να προστατεύσει τον κυπριακο λαο απο τις ενέργειες των ιμπεριαλιστων;

Το να περιμένει βέβαια κανένας αυτη κυβέρνηση ή οποιαδήποτε δεξια πολιτικη κατάσταση (που σήμερα ξεφωνίζει ενάντια στους Άγγλους γιατι πλήγηκε η εθνικη της αξιοπρέπεια) να διώξει τις βάσεις εξασφαλίζει εισητήριο για το τρελλοκομείο.

Αυτο που δεν μπορει να κάμει η δεξια, το εργατικο κίνημα - που είναι αυτο εξ άλλου που πλήττεται απο την παρουσία των βάσεων στο νησι - και θέλει και μπορει να το κάμει.

Αυτο έδειξε η καθολικη κατακραυγη για τα μέτρα των ιμπεριαλιστων ενω οι αυθόρμητες κινητοποιήσεις των κατοίκων της περιοχης, που σε μερικες περιπτώσεις κατόρθωσαν να ακινητοποιήσουν τους Άγγλους στρατιώτες και να ματαιώσουν τις ενέργειες τους για περίφραξη του χώρου με συρματοπλέγματα, έδειξαν πόσα μπορει να πετύχει η μαζικη δράση (όταν μάλιστα είναι οργανωμένη).

Η ηγεσία των εργατικων οργανώσεων έχει καθήκον να προετοιμάσει τους εργαζόμενους για οργανωμένη μαζικη δράση για ματαίωση στο μέλλον οποιωνδήποτε επιθέσεων σε βάρος των γειτονικων λαων είτε μέσω των βάσεων είτε μέσω της χρήσης των λιμανιων και αεροδρομίων μας όπως το 1983.

Ο κύριος μας στόχος πρέπει όμως να είναι το τελευταίο διώξιμο των βάσεων απο το έδαφος της Κύπρου. Το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ έχουν αυτο το στόχο σαν διακηρυγμένη πολιτικη. Είναι καιρος όμως τα λόγια να γίνουν πράξη. Και δεν μπορουν να γίνουν εφ' όσον μας κυβερνα η δεξια. Η βάση του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ πρέπει να μπουν σε μια πορεία επιβολης πάνω στην ηγεσία της πολιτικης της ενότητας της αριστερας στη βάση ενος σοσιαλιστικου προγράμματος που θα περιέχει και το διώξιμο των βάσεων του θανάτου. Οπλισμένη μ' ένα τέτοιο πρόγραμμα η εργατικη τάξη έχει κάθε δυνατότητα να καταλάβει τη βουλη και την προεδρία και να απαλλάξει την κοινωνία απο κάθε καπιταλιστικο καρκίνωμα περιλαμβανομένων των βρεττανικων βάσεων.

Αυτο το οφείλουμε στην κυπριακη εργατικη τάξη αλλα και στο διεθνες εργατικο κίνημα που θα αγκαλιάσει ένα τέτοιο πρόγραμα με ενθουσιασμο και θα σταθει συμπαραστάτης μας στον κοινο αγώνα για το σοσιαλισμο.

Αυτη θά 'ναι και η απάντηση στις ξεπερασμένες κι επιζήμιες μέθοδες της ατομικης τρομοκρατίας.

Δώρος Μιχαηλ

Πινακίδες, συρματοπλέγματα και δρακόντεια μέτρα

Νεολαίοι κομμουνιστες παρελαύνουν στους δρόμους της Μαδρίτης με ξύλινα ομοιώματα όπλων!

Ισπανική επανάσταση 50 ΧΡΟΝΙΑ

Προδομένη Επανάσταση

Πριν 50 χρόνια, οι Ισπανοι εργάτες, γράφοντας μια απ΄ τις πιο ηρωικες σελίδες στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικου κινήματος, προσπάθησαν να πάρουν την εξουσία στα χέρια τους. Η μαζικότητα η μαχητικότητα, ο ηρωϊσμός κι η αποφασιστικότητα που έδειξαν κάνει φανερο ότι μπορούσαν να νετύχουν όχι μια φορα αλλα δέκα φορες. Όμως το αποτέλεσμα αφτης της επανάστασης ήταν διαφορετικο. Οι εργάτες υπόφεραν 40 χρόνια σκοταδισμου και άγριας τρομοκρατίας. Σήμερα που μπαίνει επιταχτικα μπροστα μας το δίλημμα «αστικη βαρβαρότητα» που θα οδηγήσει στον πυρηνικο αφανισμο της ανθρωπότητας ή σοσιαλισμος που θα οδηγήσει στην ειρήνη και την εβημερία ολόκληρης της ανθρωπότητας είναι εφκαιρία, φέρνοντας στο μυαλο μας τα γεγονότα εκείνης της εποχης, να βγάλουμε τα σωστα συμπεράσματα που θα μας βοηθήσουν να νετύχουμε το στόχο μας, το σοσιαλισμο που θα επιτρέψει στην ανθρωπότητα να συνεχίσει να ζει και προχωρει στο δρόμο της προόδου.

Ο γερασμένος ισπανικος καπιταλισμος

Στις αρχες του αιώνα μας οι μεγάλες καπιταλιστικες δυνάμεις της δύσης είχαν κιόλας περάσει στην ιμπεριαλιστικη φάση ενταξσοντας τον πλανήτη μας στην ανελέητη διαδικασία της εκμετάλλευσης. Σε αντίθεση με τις άλλες δυτικες χώρες η Ισπανία έμεινε πίσω. Ο πρόωρος γερασμένος ισπανικος καπιταλισμος άρχισε ν΄ αναπτύσσεται όταν ξέσπασε ο α΄ παγκόσμιος ιμπεριαλιστικος πόλεμος. Οι αγορες που δε μπορούσαν να καλυφτουν απ΄ τις εμπόλεμες ιμπεριαλιστικες δυνάμεις και η ουδετερότητα της Ισπανίας έδωσαν την ώθηση στη γοργη εκβιομηχάνιση σε περιοχες όπως η Βαρκελώνη, το Μπιλπάο και άλλες. Στο τέλος όμως του πολέμου η άσχημη οικονομική κατάσταση χτύπησε την Ισπανία ακόμα πιο σκληρα. Παρα την γοργη ανάπτυξη που πέτυχε στα χρόνια του πολέμου ο ισπανικος καπιταλισμος ήταν ακόμα αρκετα αδύνατος σε σύγκριση με τους ανταγωνιστες του. Όλη αυτη την περίοδο η εργατικη τάξη νοιώθοντας την αδυναμία της αστικης τάξης έδειξε την επαναστατικη της δύναμη αρκετες φορές όπως στην «τραγικη βδομάδα» του 1909 όπου η αντίσταση των εργατων στον αποικιακό πόλεμο στο Μαρόκκο εκφράστηκε με τις μάχες στα οδοφράγματα στην Βαρκελώνη, με τη μεγάλη γενικη απεργία του 17 και άλλες κινητοποιήσεις.

Η Ισπανία εκείνη την εποχη ηταν ουσιαστικα μια υποανάπτυχτη χώρα. 70% του πληθυσμου (24 εκατομύρια) ζούσαν στην ύπαιθρο. Τα 3/4 αφτου του αριθμου ήταν αχτήμονες. Η ισπανικη αστικη τάξη δεμένη σφιχτα με τους φεουδάρχες, την εκκλησία και την οικονομικη ολιγαρχία δε μπορούσε να εκπληρώσει ούτε στον πιο μικρο βαθμο τα καθήκοντα της. Δέ μπορούσε να υλοποιήσει ούτε τα πιο μικρα απ΄ τα αστικοδημοκρατικα ζητήματα που έμπαιναν μπροστα της, για να μπορέσει να οδηγήσει την Ισπανία στον εικοστο αιώνα.

Η παρατεταμένη καθήλωση στην πισωδρόμηση και την παρακμη ερχόταν σε αντίθεση με τη γενικη τάση της συγκρότησης της παγκόσμιας οικονομίας. Έτσι η αστικη τάξη μέσα στην απομόνωση της όξυνε τα προβλήματα και τις αντιθέσεις στην Ισπανική κοινωνία.

Η συνεχης οκονομικη κρίση, και η προσπάθεια των αστων να τη φορτώσουν στους εργάτες, όξυνε τα προβλήματα στο ταξικο πεδίο σύγκρουσης.

Οι άρρηχτοι δεσμοί των αστων με την εκκλησιαστικη αντίδραση και την οικονομικη ολιγαρχία, που ήταν σχεδον ταφτισμένη με τη φεουδαρχία, έκανε την αστικη τάξη αδύνατη να δώσει λύση στο ζήτημα του μοιράσματος της γης στους αγρότες.

Η σχεδόν μηδενικη ανάπτυξη της οικονομίας ύστερα απ΄ τον πόλεμο όξυνε το εθνικο ζήτημα. Γέννησε ισχυρα εθνικιστικα κινήματα στην Γαλικία, στην Καταλωνία και στη χώρα των Βάσκων.

Η αδυναμία των αστων να οδηγήσουν τη Ισπανία μέσα απο την ολοκλήρωση των αστικοδημοκρατικών καθηκόντων στον 20 αιώνα απ΄ τη μια, και η αδυναμία της εργατικης τάξης να πάρει άμεσα την εξουσία στα χέρια της, παρα τις μεγάλες κινητοποιήσεις που έδειχναν την επαναστατικη της διάθεση, άνοιξαν το δρόμο το 1923 στο βοναπάρτη μοναρχικο δικτάτορα Πρίμο Ντε Ριβέρα, που προσπάθησε για επτα χρόνια να επιβάλει το «νόμο και την τάξη» περνώντας απ΄ το μαχαίρι και τη φωτια τους εργάτες.

Η παγκόσμια κρίση του 29-30 τίναξε στον αέρα το Ισπανικο καθεστως. Ο Ριβέρα κατάρρευσε παραδίδοντας το 1930 την εξουσία στην υπηρεσιακη κυβέρνηση του Μπερλινκουερ που κράτησε ένα χρόνο μονάχα.

Η αρχη της Ισπανικης επαναστασης

Ο Μπερλιγκουερ κάτω απο την πίεση των μαζων παραιτήθηκε το Φλεβάρη του 31 και αναγκάστηκε να προκηρύξει εκλογες για τον Απρίλη του ίδιου χρόνου. Σε μια προσπάθεια για εκτόνωση πρώτα έγιναν κοινοτικες εκλογες. Στις αγροτικες περιοχες, επειδη οι αγρότες για λόγους παράδοσης ακολουθούσαν τους κομματάρχες, κέρδισαν τα δεξια κόμματα. Στις αστικες περιοχες όμως οι σοσιαλιστες δημοκράτες υποψήφιοι έδωσαν τη χαριστικη βολη όχι μόνο στη δικτατορία αλλα και στη μοναρχία. Ο Βασιλιας τόσκασε απ΄ την Ισπανία. Οι μάζες βγήκαν στους δρόμους. Η επανάσταση άρχιζε

Στις γενικες εκλογες του Ιούνη του 31 το Σοσιαλιστικο και τα δημοκρατικα κόμματα κατάφεραν να κερδίσουν τη συντριπτικη πλειοψηφία. Το σοσιαλιστικο κόμμα πήρε την πλειοψηφία κερδίζοντας 116 έδρες στη βουλη ενω τα δεξια κόμματα κέρδισαν μόνο 60. Αφτο έβαλε φωτια στα θεμέλια της Ισπανικης κοινωνίας. Οι εργατικες μάζες μαζι και οι αχτήμονες αγρότες, άρχισαν να παλέβουν και να επιβάλλουν από μόνοι τους τις απαιτήσεις τους. Τον Ιούλη και Αύγουστο ένα απεργιακο κύμμα που καθοδηγόταν απ΄ τους αναρχικους κάλυψε τη χώρα.

Οι αναρχικοι εκείνη την εποχη είχαν την πιο μεγάλη συντεχνία (C.N.T) με 1.5 εκατομύρια μέλη, με αποφασιστικη επιρροη στην Καταλωνια και το Νότο. Οι Σοσιαλιστες (U.G.T.) είχαν μερικες εκατονταδες χιλιάδες μέλη, κύρια στη Μαδρίτη το Μπιλπάο και την Αστούρια. Το κομμουνιστικο κόμμα είχε δεν είχε εκείνη την εποχη 800 μέλη σ΄ όλη τη χώρα, αποτέλεσμα της εγκληματικης σταλινικης πολιτικης της λεγόμενης «τρίτης περιόδου». Η κομμουνιστικη αριστερα, μια ομάδα με ηγέτη τον Αντρέα Νιν, ήταν περίπου τόσο δυνατη όσο και το κομμουνιστικο κόμμα, με συγκεντρωμένη τη δύναμη της στην Καταλωνια.

Ενω μέσα στις μάζες η επαναστατικότητα ανέβαινε και η συνείδηση διαμορφωνόταν συνέχεια, οι ηγέτες των σοσιαλιστων, πιστοι στο ρεφορμισμο και τρομαγμένοι απ΄ τη δύναμη των μαζων που ξέσπασε, συμμάχισαν ονομαστικα με τους δημοκράτες στην κυβέρνηση. Το σύνθημα που πρόβαλλαν για να δικαιολογήσουν την πολιτική τους, η ενότητα δηλαδή με τις «προοδευτικες δυνάμεις» (εννοώντας τους αστους δημοκράτες) έκρυβε στην ουσία την πολιτική της κυβέρνησης, που ήταν η πολιτική που επέβαλλαν οι τραπεζίτες κι οι καπιταλίστες. Οι δημοκράτες στην κυβέρνηση έμπαιναν φραγμος στις διεκδικήσεις των εργατων και των αγροτων, χαρίζοντας χρόνο στους αστους για ο οργάνωση του υστερινου χτυπήματος.

Η φύση της κυβερνητικης συμμαχίας δε μπορούσε να οδηγήσει πουθενα. Έτσι το πιο οξυ πρόβλημα που έπρεπε να λύσει, το πρόβλημα της γης, έμεινε ουσιαστικα άλυτο. Η «αγροτικη μεταρύθμιση» που προσπάθησε να επιβάλει είχε τόσες τρύπες όσες και μια φωλια κουνελιων στην Αυστραλία. Αυτοι που ουσιαστικα οφελήθηκαν ήταν οι αστοι φεουδάρχες που γι΄ αφτους τίποτε δεν άλλαξε.

Ο Ισπανικος καπιταλισμος, όπως και ο ρώσικος, γεννήθηκαν πολυ αργα και μάλιστα ήταν γερασμένοι πρόωρα, έτσι ήταν αδύνατο να φέρουν σε πέρας τα αστικοδημοκρατικα τους καθήκοντα. Αφτο το γεγονος που ήταν φανερο για τις μάζες, που γι΄ αφτο προσπάθησαν να επιβάλουν τη θέλησή τους στην πράξη άμεσα, ήταν αρκετα πολύπλοκο για να το χωνέψουν τα μυαλα των «σοσιαλιστών» ηγετών. Κάθε προσπάθεια για ουσιαστικη αγροτικη μεταρρύθμιση σήμαινε σύγκρουση με τους αστους φεουδάρχες. Αφτο με τη σειρα του σήμαινε μια βίαιη σύγκρουση κάτω απ΄ την καθοδήγηση του προλεταριάτου, που φυσικα δε θα σταματούσε στα τσιφλίκια αλλα θα προχωρούσε μέχρι τη συντριβη του καπιταλισμου. Σε μια τέτοια κίνηση οι σοσιαλιστες ηγέτες θα ήταν ξένο σώμα. Μια και στόχος τους ήταν να αλλάξουν τον καπιταλισμο διαχειριζόμενοι και εξωραϊζοντας τον.

Η αποτυχία της πολιτικης της ταξικης συνεργασίας

Η δημοκρατία έδωσε φτερα στις ελπίδες των μαζων. Όσο όμως οι σοσιαλιστες ηγέτες παράμεναν προσκολλημένοι στη συμμαχία με τους αστους δημοκράτες και μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικου συστήματος, δε μπορούσαν να δώσουν λύση ούτε στα πιο βασικα προβλήματα της κοινωνίας. Η μάσκα δεν άργησε να πέσει.

Το δίμηνο απεργιακο κύμμα του Ιούλη-Αβγούστου κορυφώθηκε με τη γενικη απεργία στη Σεβίλλη. Η κυβέρνηση έστειλε στρατο και πυροβολικο ενάντια στους εργάτες. Οι εργατικες περιοχες κανονιοβολήθηκαν. Αποτέλεσμα 30 νεκροί και 200 τραυματίες.

Η δημοκρατικη κυβέρνηση άφησε τον κρατικο μηχανισμο απέραχτο. Οι ηγέτες των σωμάτων ασφαλείας και του στρατου έπιναν νερο στο όνομα της δημοκρατίας. Αλλα υπόγεια συνομωτούσαν με τους φεουδάρχες, τους τραπεζίτες και τους βιομηχάνους. Ήθελαν να καταλύσουν τη δημοκρατία και να επιβάλουν δικτατορία για να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Η αδυναμία της κυβέρνησης ώθησε το στρατηγο Σαντιορτζιο, το γνωστο «λιοντάρι του Ριφ», να επιχειρήσει πραξικόπημα. οι ίδιοι οι εργάτες, που πριν λίγο βομβαρδίστηκαν απ΄ την κυβέρνηση, κήρυξαν γενικη απεργία, έκαψαν τα σπίτια και τις λέσχες των συνομωτων. Κάτω απ΄ την πίεση των μαζων ο στρατηγος καταδικάστηκε σε θάνατο. Φυσικα τη γλύτωσε.

Η πολιτικη των Σοσιαλιστων και των συμμάχων τους αστων δημοκρατων κούρασε τις μάζες. Στις γενικες εκλογες του ΄33 το Σοσιαλιστικο κόμμα έπεσε απ΄ τις 116 έδρες στις 58, τα δεξια κόμματα πήραν 207. Το πιο μεγάλο με 117 έδρες ήταν το κόμμα του Ρομπλες, η Ισπανικη Συνομοσπονδία της Αφτόνομης Δεξιας, ένα μισο καθολικομισοφασιστικο κόμμα.

Η νίκη της δεξιας συνοδέφτηκε απο μια άγρια επίδρομη στο βιοτικο επίπεδο των εργαζομένων. Μειώθηκαν οι μισθοι, αφξήθηκαν οι τιμες, τα νοίκια, ακόμα και η ψευτοαγροτικη μεταρρύθμιση σταμάτησε.

Αφτη η πολιτικη είχε στόχο τη νίκη του φασισμου μέσα απ΄ την κοινοβουλευτικη διαδικασία. Αν αφτο εξαρτιόταν απόλυτα απο τους δεξιους «σοσιαλιστες» ηγέτες και τους αστους δημοκράτες φίλους τους, ο φασισμος θα κέρδιζε στην Ισπανία.

Η ριζοσπαστικοποίηση και η αλλαγη προς τ΄ αριστερα

Η εκλογικη ήττα έφερε την κρίση στο σοσιαλιστικο κόμμα.

Ένας χτίστης, ο Λάρκο Καπαλέρο, εκλέχτηκε γενικος γραμματέας στην Γενικη Ένωση Εργατων, τη συντεχνία του σοσιαλιστικου κόμματος. Κάτω απ΄ την πίεση της αγωνιστικης βάσης της Ένωσης και των Νέων Σοσιαλιστων, τάσπασε με τη δεξια και κινήθηκε στ΄ αριστερα. Η αριστερη ομάδα του Καμπαλέρο κέρδισε την πλειοψηφία στη εθνικη εχτελεστικη επιτροπη του Σοσιαλιστικου κόμματος. Άρχισαν να προετοιμάζονται για γενικη απεργία και ξεσήκωμα. Οι δεξιοι σοσιαλιστες πετάχτηκαν στη γωνια.

Τον Οχτώβρη του 34 οι εργάτες στην Αστόρια ξεσηκώθηκαν. Μέσα σε τρεις μέρες εγκαθίδρυσαν την κομμούνα τους. Αν αφτο επαναλαμβανόταν κι αλλου στην Ισπανία η εργατικη τάξη σ΄ ελάχιστο χρόνο θάχε πάρει την εξουσία παντου στη χώρα.

Όμως, παρα το γεγονος ότι οι νέοι ηγέτες των σοσιαλιστων προσπάθησαν, το παρελθον του κόμματος ήταν εναντίον τους. Επιπρόσθετα δεν ήξεραν πως να οργανώσουν ένα τέτοιο κίνημα. Οι Αναρχικοί ηγέτες απ΄ την άλλη της C.N.T.-FAI (Εθνικης Συνομοσπονδίας Εργατων και Ιβηρικη Αναρχικη Ομοσπονδία) έπαιξαν ένα προδοτικο ρόλο καταδικάζοντας και διακηρύττοντας τα γεγονότα σαν απλη διαμάχη πολυτικάντιδων ηγετων. Μόνο οι αναρχικοι στην Αστόρια πολέμησαν μαζι με τους σοσιαλιστες συντρόφους τους. Χαρακτηριστικο είναι το γεγονος ότι τα στρατεύματα του Φράγκο κινήθηκαν προς την Αστούρια με τραίνα που οδηγούσαν αναρχικοι σιδηροδρομικοι της CNT.

Η σφαγη που ακολούθησε σήμανε το τέλος της Κομμούνας. 2000 εργάτες σκοτώθηκαν 3000 τραυματίστηκαν, 30.000 αιχμαλωτίστηκαν, βασανίστηκαν και σε πολλες περιπτώσεις πυροβλήθηκαν «καθως προσπαθούσαν να δραπετεύσουν».

Βέβαια ο ηρωϊσμος των εργατων απότρεψε τη νίκη του φασισμου. Το κίνημα όμως το πλήρωσε πολυ ακριβα. Τα δυο χρόνια που ακολούθησαν ήταν χρόνια μάβρης αντίδρασης. Τελικα η αντιδραστικη κυβέρνηση του Ζαμόρα κατάρρευσε κάτω απο το βάρος οικονομικων σκανδάλων.

Λαϊκο Μέτωπο

Οι εκλογες που ακολούθησαν (1936) έδειξαν ότι οι εργάτες ήταν πάλι σε κίνηση. Το λαϊκο μέτωπο κέρδισε 278 έδρες σε αντίθεση με το Εθνικο μέτωπο που κέρδισε 134 και 55 του Κέντρου. Το σοσιαλιστικο κόμμα ήταν ξανα πρώτη δύναμη. Την ίδια στιγμη οι Νέοι Σοσιαλιστες απόρριπταν τόσον τη Β΄ όσο και τη Γ΄ διεθνη ψάχνοντας για μια νέα μαρξιστικη διεθνη. Κάλεσαν τον Αντρες Νιν να ενωθει μαζι τους για να τους καθοδηγήσει μαρξιστικα αλλα αφτος ήταν τόσο μαρξιστης όσο είναι ο παπας αστρονάφτης. Αρνήθηκε λέγοντας ότι οι νέοι σοσιαλιστές ήταν ρεφορμιστικη οργάνωση. Έτσι οι νέοι σοσιαλιστες έπεσαν στην αγκαλια των σταλινικων, όπου για πρώτη φορα κατάφεραν να γίνουν μαζικη κατάσταση έτσι ώστε να παίξουν τον αντεπαναστατικο τους ρόλο. Πρωθυπουργος όμως έγινε ο δημοκράτης Αζάνα. Στην ουσία οι αστοι ήταν ενωμένοι κάτω απο το φασισμο και περίμεναν. Οργανώνονταν για να δώσουν το τελικο χτύπημα. Ο Αζάνα στην πραγματικότητα εκπροσωπούσε μόνο το φάντασμα των αστων. Δεν είχε καμια δύναμη. Αντίθετα οι αστοι δημοκράτες της κυβέρνησης προετοίμαζαν το δρόμο στο φασισμό.

Οι μάζες είδαν στη νίκη του λαϊκου μετώπου το σημάδι για το ξεδίπλωμα της επαναστατικης πάλης. Το πρόγραμμα του Λαϊκου Μετώπου εφαρμόστηκε μέσα σε τρεις μέρες απ΄ την άμεση δράση των μαζων. Την ίδια στιγμη η φασιστικη αντίδραση προετοιμαζόταν να δώσει το χτύπημα.

Η κυβέρνηση όμως με τις ασταμάτητες διαβεβαιώσεις της προσπαθούσε να πείσει τις μάζες ότι οι διάφοροι στρατηγοι, της ήταν πιστοι.

Όταν οι στρατηγοι κινήθηκαν στις 18 Ιούλη του ΄36 η κυβέρνηση τόκρυψε απ΄ το λαο. Πλήθη εργατων διαδήλωναν στην Μαδρίτη ζητώντας όπλα απ΄ την κυβέρνηση. Η κυβέρνηση όμως αρνιόταν να τα παραχωρήσει. Φοβόταν τους εργάτες πιο πολυ απ΄ τους φασίστες στρατηγους.

Έτσι χάρη στη λαϊκομετωπικη κυβέρνηση, οι φασίστες κατάλαβαν το 1/3 της χώρας σε μια βδομάδα. Διάφορες περιοχες έπεσαν χωρις καν να γίνει μάχη. Σ΄ άλλες υπήρξε λίγη αλλα ηρωϊκη αντίσταση. Αλλα οι εργάτες στη Βαρκελώνη με νύχια και δόντια σύντριψαν τους φασίστες.

Όμως η συντριβη των φασιστων δε συνοδεύτηκε απ΄ τη δημιουργία πραγματικης εξουσίας των εργατων στη βάση των Επιτροπων (σοβιετ). Απ΄ την άλλη, οι αναρχικοι στο κρίσιμο σημείο έδειξαν όλη τους τη γυμνότητα αρνούμενοι να πάρουν την εξουσία, γιατι οι αναρχικοι είναι ενάντια στην εξουσία. Λίγο αργότερα όμως μπήκαν στην κυβέρνηση του Λαϊκου Μετώπου, επιβεβαιώνοτας έτσι τον προδοτικο τους ρόλο την ώρα της επανάστασης.

Ο μόνος τρόπος για να ητηθει ο φασισμος ήταν να περνούσε η εξουσία στα χέρια των εργατων και να κηρύττεται επαναστατικος πόλεμος. Αφτο όμως σήμαινε ότι έπρεπε να δωσμένες μάζες θα πολεμούσαν για να υπερασπίσουν τις καταχήσεις τους.

Όμως οι ρεφορμιστες σοσιαλιστες ηγέτες έμειναν προσκολλημένοι στους αστους που με τη σειρα τους δεν ήταν δυνατο να στραφουν ενάντια στην τάξη τους. Απο δίπλα και οι σταλινικοι ηγέτες που έπαιξαν εξίσου προδοτικο ρόλο με τους σοσιαλιστες φίλους τους. Ήταν τρομοκρατημένοι απ΄ την προοπτικη της νικηφόρας έκβασης που θα εγκαθίδρυε ένα υγιες εργατικο κράτος στην Ισπανία. Και ήταν τρομοκρατημένοι γιατι ήταν κατ΄ εικόνα και κατ΄ ομοίωση του Στάλιν που ήταν και αφτος τρομοκρατημένος απ΄ αφτη την προοπτικη.

θει κάτι ουσιαστικο στις μάζες, για να παλαίψουν και να το υπερασπίσουν, κι όχι το σύνθημα «να υπερασπίσουν τη δημοκρατία» που σήμαινε επιστροφη στο παρελθον. Έπρεπε να συνοδέφτει η ολοκλήρωση των αστικοδημοκρατικων απαιτήσεων με μια ξεκάθαρη σοσιαλιστική πολιτικη μ΄ ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα που θάβαζε μπροστα τις σοσιαλιστικες διεκδικήσεις, όπως το μοίρασμα της γης στους αγρότες, τον έλεγχο της οικονομίας απ΄ τους εργάτες, τη δημιουργία σοβιετ, τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Η έλλειψη μαρξιστικης επαναστατικης ηγεσίας

Οι ισπανοι εργάτες θα μπορούσαν αναμφίβολα να τσακίσουν τους φασίστες. όπως στην Καταλωνία και να βάλουν μπρος για το μετασχηματισμο της κοινωνίας αν είχαν επαναστατικη ηγεσία.

Με μια επαναστατικη ηγεσία θα αφαιρούσαν κάθε εξουσία για τον πόλεμο απ΄ τους αστους πολιτικους του λαϊκου μετώπου, θα μπορούσαν να δώσουν τη γη, τα εργοστάσια και τις τράπεζες στους εργάτες και τους αγρότες. Έτσι οι οπλιτες στέκονταν αντιμέτωποι γιατι πίστευαν και πιστέβουν στην ταξικη συνεργασία. Πιστέβουν ότι μέσα απο την διαχείρηση και τον εξωραϊσμο του καπιταλισμου θα οδηγήσουν το «λαο» στο σοσιαλισμο. Το παράδειγμα της Ισπανίας δείχνει ξεκάθαρα ότι αφτη η πολιτικη οδηγεί την εργατικη τάξη στην καταστροφη.

Οι σταλινικοι ηγέτες προσκολλημένοι στη θεωρία των σταδίων και του σοσιαλισμου σε μια χώρα, προσπάθησαν πάλι ,μέσα στο λαϊκο μέτωπο να σπρώξουν τους δημοκράτες αστους στην εξουσία για να εκπληρώσουν πρώτα τα αστικοδημοκρατικα τους καθήκοντα, να ολοκληρώσουν δηλ. την αστικη επανάσταση και ύστερα με το καλο, αφου η υποτιθέμενη εκβιομηχάνιση θα δημιουργούσε στρατιες εργατων, θα εφάρμοζαν το σοσιαλισμο, με τρόπους που μονάχα αφτοι οι ίδιοι νομίζουν ότι ξέρουν, στο πρότυπο του παραμορφωμένου σταλινικου εργατικου κράτους.

Οι αναρχικοι ηγέτες αρνούμενοι την εξουσία την κρίσιμη στιγμη μαχαίρωναν πισώπλατα την επανάσταση, για να δεχτουν ύστερα μέρος της εξουσίας μέσα στο λαϊκο μέτωπο καταπατώντας την βασικη αρχη που διακηρύττουν, ότι δηλ., δεν πιστέβουν στην εξουσία των επαναστατημένων εργατων. Στην ουσία με τις ενέργειες τους βοηθούσαν τα καπιταλιστικα θεμέλεια της ισπανικης κοινωνίας ν΄ αντέξουν τα χτυπήματα των εργατων.

Οι αστοι δημοκράτες του Λαϊκου Μετώπου ήταν οι δούρειοι ίπποι της αστικης τάξης μέσα στο εργατικο στρατόπεδο. Έκαναν εφσυνείδητα ότι μπορούσαν για να αποδιοργανώσουν τους επαναστατημένους εργάτες σε συνεργασία με τους σοσιαλιστες, σταλινικους και αναρχικους ηγέτες.

Στην πραγματικότητα όλοι αφτοι δεν ήθελαν τη νίκη της εργατικης τάξης. Ήθελαν ένα συμβιβασμο με τον Φράγκο. Αλλα ούτε κι αφτο ήταν δυνατο να γίνει, γιατι με την αλλοπρόσαλλη και προδοτικη πολιτικη τους κούρασαν και έσπειραν την απογοήτεψη στις μάζες δυναμώνοντας τόσο το φασισμο που η νίκη του ήταν κοντα. Έτσι δεν υπήρχε λόγος για συμβιβασμο. Ο Φράγκο προχωρούσε νικηφόρος εφαρμόζοντας ένα εφιάλτη καταπίεσης απ΄ όπου περνούσε. Η ήττα της εργατικης τάξης θαρχόταν ακόμα κι΄ αν οι αστοι δημοκράτες κέρδιζαν τον Φράγκο.

Αφτο ήταν αποτέλεσμα της πολιτικης των σταλινικων που βοήθησαν στο χτίσιμο του αστικου κράτους και παράδωσαν το στρατο στον έλεγχο της παλιας κάστας αξιωματικων. Το τέλος ήταν κοντα κι άρχισαν όλοι αφτοι οι ηγέτες να συνομωτουν ο ένας ενάντια στον άλλο. Για να σώσουν τα σαρκία τους οι διάφοροι ηγέτες άρχισαν να τα μαζέβουν.

Αρχη έγινε με την Πασιονάρια και άλλους σταλινικους ηγέτες που παίρνοντας χαμπάρι τη συνωμοσία που ετοίμαζαν οι στρατηγοι Κάσασο και Μιατζια (μέλη του κομμουνιστικου κόμματος) όπως επίσης και ο σοσιαλιστης ηγέτης Πεστιερο (να κηρύξουν δηλ. παράνομο το κομμουνιστικο κόμμα και να συλλάβουν τους σταλινικους ηγέτες και να τους δώσουν στο Φράγκο) έφυγαν για τη Γαλλία αφήνοντας τα μέλη του κόμματος στο έλεος του φασισμου. Ο Νεγκριν, ο Πριετό και άλλοι σοσιαλιστες ηγέτες τόσκασαν για το Μεξικο μαζι με κάμποσο χρυσάφι και πετράδια ζώντας εκει μια βασιλικη εξορία.

Η εργατικη τάξη πλήρωσε τα σπασμένα της δειλίας των ηγετων της. Η εκδίκηση του φασισμου ήταν τρομαχτικη. Γύρω στο ένα εκατομμύριο άνθρωποι σκοτώθηκαν μόνο στον εμφύλιο. Χιλιάδες εργάτες σκοτώθηκαν αμέσως μετά την ήττα. Οι τσιφλικάδες με την εθνοφρουρά άρχισαν το ξεκαθάρισμα παλιων λογαριασμων παίρνοντας κόσμο για βόλτα χωρις επιστροφη. Οθ φυλακες της χώρας ήταν κυριολεχτικα φίσκα. Υπολογίζεται ότι ως το 1942 δύο εκατομμύρια άνθρωποι πέρασαν απ΄ τις φυλακες και τα στρατόπεδα. Αρκετοι καταδικάστηκαν σε θάνατο. Άλλοι είχαν την τύχη να δουν την ποινη τους να μειώνεται στα 30 χρόνια φυλάκιση.

Ακόμα και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των εργατων αφαιρέθηκαν. Οι πολιτικες και εργατικες ενώσεις καταργήθηκαν και κηρύχτηκαν παράνομες. Η βαρβαρότητα των αστων κάλυψε την Ισπανία σαν μάβρο σύννεφο για 40 χρόνια.

Η ήττα της Ισπανικης εργατικης τάξης έκανε τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονος. Οι Δημοκρατικες αστικες τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν δίστασαν ν΄ αναπτύξουν σχέσεις με το φασίστα Φράγκο.

Ο Στάλιν απ΄ την πλεβρά του και καθως ο πόλεμος στην Ισπανία συνεχιζόταν διαπραγματεβεται μυστικη συμφωνία με τον Χίτλερ.

Ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος ήταν το άμεσο αποτέλεσμα της ήττας της ισπανικης εργατικης τάξης.

«Αφτοι που δεν μαθαίνουν από την ιστορία είναι καταδικασμένοι να την επαναλάβουν».

Η σημερινη παγκόσμια βαθεια αξεπέραστη δομικη καπιταλιστικη κρίση φέρνει ακόμα μια φορά μπροστα μας το καθήκον του σοσιαλιστικου μετασχηματισμου της κοινωνίας. Είναι καθήκον της παγκόσμιας εργατικης τάξης να μελετήσει τα γεγονότα της Ισπανικης επανάστασης, έτσι ώστε βγάζοντας τα σωστα συμπεράσματα να οδηγήσει την πάλη στη νίκη.

Γιώργος Ζαβρός

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Η ΗΓΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Κριτικη, ἐλλειψη στελεχων, δημοκρατικος συγκεντρωτισμος κ.α.

Σύντροφοι,

Οι εχθροι του Κόμματος-μας το φθονουν και προσπαθουν με κάθε μέσο να το υπονομεύσουν και να το υποσκάψουν. Το ισχυρότερο όπλο που διαθέτει το ΑΚΕΛ και που τόσο ζηλεύει η αντίδραση, είναι η ενότητα και μονολιθικότητα του Κόμματος και της ηγεσίας-του. Το μυστικο αυτης της ενότητας και μονολιθικότητας είναι η πίστη και προσήλωση στα ιδανικά του Μαρξισμου - Λενινισμου και Προλεταριακου Διεθνισμου καθως και η αυστηρη τήρηση των αρχων της συλλογικης καθοδήγησης και του δημοκρατικου συγκεντρωτισμου. Ας διαφυλάξουμε αυτη την ενότητα και μονολιθικότητα του Κόμματος και της ηγεσίας-του σαν κόρη οφθαλμου γιατί αποτελει απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία όλων των αγώνων του λαου-μας. Εγγύηση γι' αυτο είναι το κόμμα της Εργατικης Τάξης και των Εργαζομένων - Το ΑΚΕΛ.

Θα περίμενε κανεις πως ένα χρόνο μετα την εκλογικη ήττα του ΑΚΕΛ, το 16ο Συνέδριο θα έδινε την ευκαιρία για κάποια, ονομαστικη έστω, ανανέωση στις γραμμες και τις θέσεις του κόμματος.Η Έκθεση Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ δεν αφήνει κανένα περιθώριο για τέτοιες ελπίδες. Αντίθετα, αποτελει μια εκδικητικη αντεπίθεση της ηγεσίας ενάντια στη βάση του κόμματος που για έξη υπέροχους μήνες κατάφερε ν' αντιστρέψει την κομματικη πολιτικη της υποταγης στην αστικη τάξη και να φέρει τον θρίαμβο των δημοτικων εκλογων.

Η αλήθεια είναι ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ ποτε δεν υποσχέθηκε στη βάση-της οτιδήποτε συγκεκριμένο. Επέτρεψε όμως τη συζήτηση που έτσι κι αλλοιως δεν μπορούσε ν' αποφύγει, έκαμε μια κάποια αυτοκριτικη και υποσχέθηκε πως όλα θα συζητηθουν στο συνέδριο. Όλα αυτα, σπάνια φαινόμενα μέσα στο κόμμα, οδήγησαν τη βάση να ελπίζει πως η κομματικη ηγεσία θα έπαιρνε επιτέλους τα μηνύματα των καιρών, πως τουλάχιστον κάποια έστω και μερικη αλλαγη προς το καλύτερο ήταν δυνατη.

Αυτη ήταν η περίοδος που η βάση κυβερνούσε το κόμμα. Ή μάλλον η περίοδος που η βάση απαιτούσε να κυβερνήσει το κόμμα. Η ηγεσία καθόριζε τη στάση-της σύμφωνα με το τί νόμιζε πως θα ικανοποιούσε τη βάση. Τρομοκρατημένη απο τη δύναμη της βάσης προσπαθουσε να επιβιώσει μέχρι να περάσει η μπόρα. Αυτο δεν το συγχώρεσε ποτε στη βάση. Διάλεξε το 16ο Συνέδριο για να πάρει πίσω με τόκο όσα αναγκάστηκε να δώσει την προηγούμενη περίοδο.

Χαραχτηριστικο της αλλαγης στην ψυχολογία της ΑΚΕΛικης ηγεσίας είναι η παρουσίαση των λόγων της εκλογικης ήττας του ΑΚΕΛ στις βουλευτικες του 85. Η «αυτοκριτικη» της Κ.Ε. παρουσιάζεται στην έκθεση δράσης με τρόπο που αφήνεται να νοηθει ότι είναι αυτούσια η απόφαση του Γενάρη. Όμως δεν είναι: Το Γενάρη, οι θέσεις που εμφανίζονται σήμερα στην έκθεση δράσης θα προκαλούσαν θύελλα μέσα στο κόμμα. Τα κομματικα μέλη δεν θα μπορούσαν να ανεχτουν θέσεις όπως:

> *«Το κόμμα-μας θάπρεπε να διακρίνει σοβαρα τα λάθη και τις παρασπονδίες του Κυπριανου και να υποστηρίξει τη θέση για συλλογικότητα και δεσμευτικότητα στους χειρισμους του Κυπριακου μέσα σ' ένα ήπιο πολιτικο κλίμα και σε μια απόσταση απο το Συναγερμο που θα βοηθούσε τα δημοκρατικα στοιχεία ν' αποσπασθουν απο το ΔΗΚΟ και θα βοηθούσε να ωριμάσουν οι συνθήκες για τον παραμερισμο του Κυπριανου απο την προεδρία και την αντικατάσταση-του απο πρόσωπο που συμφωνα με τη γραμμη λύσης του Κυπριακου.*
>
> *(έκθεση δράσης σελ. 58)*

Ούτε και θα τολμούσαν να φορτώσουν την εκλογικη ήττα στη βάση του κόμματος και την έλλειψη πειθαρχίας:

> *«Η ολομέλεια διαπίστωσε ότι ένας απο τους υποκειμενικους παράγοντες που συνέτειναν στην υποχώρηση που είχαμε στις βουλευτικες εκλογες είναι οι οργανωτικες αδυναμίες του Κόμματος-μας και ιδιαίτερα η λειψη επαφη των υποψηφίων-μας, των στελεχων και μελων με τον λαο. Δεν μιλούμε μόνο για την προεκλογικη περίοδο αλλα για τις μακρόχρονες οργανωτικες αδυναμίες που εκφράζονται και με τη χαμηλη προσέλευση των κομματικων μελων στις συνεδριάσεις αρκετων ομάδων.*
>
> *(Ε.Δ. σελ. 62)*

Δεν προβληματίζουν την έκθεση δράσης οι πολιτικοι λόγοι που οδηγουν στην χαμηλη προσέλευση. Αυτο που χρειάζεται είναι περισσότερος έλεγχος:

> *Αυτο σημαίνει ότι χωλαίνει η δουλεια - μας στην κομματικη βάση. Λείπει ο συστηματικος δραστήριος έλεγχος απο τα γραφεία των Ομάδων αναφορικα με τα μη δραστήρια μέλη. Λείπει ο έλεγχος των Συμπλεγματικων Επιτροπων, των Επιτροπων Πόλης, των Επαρχιακων Επιτροπων και της Κεντρικης Επιτροπής. Δεν εννοούμε ότι είναι ανύπαρκτη αλλα τόσο χαλαρος, τόσο λειψος που δεν μπορεί να μας φέρει τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Η μη εφαρμογη αποφάσεων οφείλεται βασικα στην έλλειψη συστηματικου και αδιάκοπου ελέγχου απο το Κεντρικο Οργανωτικο Γραφείο μέχρι την κομματικη βάση. Οφείλεται στην χαλάρωση της πειθαρχίας μέσα στο Κόμμα.*
>
> *(Ε.Δ. σελ. 62)*

Ακόμα το Γενάρη, τη στιγμη που η βάση του ΑΚΕΛ ήταν ευαίσθητη για την ταξικη -της θέση, ήταν αδύνατο να αποδοθεί η ήττα στην «στενότητα του ψηφοδελτίου».

> «Η ολομέλεια της Κ.Ε. διαπιστώνει ότι το ψηφοδέλτιο-μας ήταν στενο. Το ψηφοδελτιο του Κόμματος-μας πρέπει: Πρώτα να έχει τη φυσιογνωμία του κόμματος και του Λαϊκου Κινήματος. Αυτο εξασφαλίζεται με την συμμετοχη ικανων κομματικων στελεχων και στελεχων του λαϊκου κινήματος.
>
> **Δεύτερο** να είναι πλατυ και αντιπροσωπευτικο των περιοχων, δηλ. να αποτείνεται και να ελκύει όχι μόνο τους κομματικους ψηφοφόρους αλλα και τους ψηφοφόρους του δημοκρατικου περίγυρου. Αυτο εξασφαλίζεται με τη συμμετοχη πλατειων τύπων ανθρώπων κομματικων ή πιστων φίλων και υποστηρικτων του κόμματος. **Τρίτο** πρέπει ταυτόχρονα να είναι λειτουργικο. Να περιλαμβάνει ειδικους να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους διάφορους τομεις: Οικονομολόγους, Νομικους, Γιατρους, Μηχανικους, Εκπαιδευτικους και παράγοντες της πολιτιστικης κίνησης. Ιδιαίτερο μειονέκτημα ήταν το ότι στο ψηφοδέλτιο-μας δεν είχαμε γυναίκα σε εκλέξιμη θέση.
>
> Στον καταρτισμο του ψηφοδελτίου μας δώσαμε περισσότερη προσοχη στο πρώτο στοιχείο. Υποτιμήσαμε το δεύτερο και το τρίτο. Το γεγονος ότι δημοσιεύσαμε τους σταυρους προτίμησης μας έκαμε ζημια.
>
> (Ε.Δ. σελ 64)

Αυτη είναι ίσως και η πιο περίεργη προσθήκη στην «αυτοκριτικη». Ειδικα μετα την εμπειρία των Δημοτικων εκλογων που έδειξαν πως τα πιο πάνω δεν έχουν καμμια σχέση με την πραγματικότητα. Αυτο που συμβαίνει όμως είναι ότι η ηγεσία αρκετα ανέχτηκε τη βάση. Αισθάνεται πως ήλθε η ώρα να επιβάλει ωμα και απόλυτα την ίδια πολιτικη του παρελθόντος και να της δώσει και τη νομιμότητα Συνεδριακης Απόφασης.

Δεν είναι τυχαίο ότι το 27ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ περνα σχεδόν απαρατήρητο απο την έκθεση δράσης. Στο συνέδριο που σύμφωνα με την έκθεση δράσης «επηρεάζει σε μεγάλο βαθμο τη διεθνή κατάσταση μόλις που δόθηκαν τέσσερεις σελίδες απο τις διακόσιες είκοσι δύο της έκθεσης. Όσο για τις αλλαγες στην ηγεσία του ΚΚΣΕ και της εκκαθαρίσεις της παλιας φρουρας απο τον Κορπατσοβ ούτε λέξη. Ακόμα και η εκκαθάριση των χειρότερων υπερβολων της γραφειοκρατίας στη Σοβιετικη Ένωση τρομάζει τους ηγέτες του ΑΚΕΛ: αποτελει επικίνδυνο παράδειγμα που δεν μπορεί να προβλέψει κανεις που θα σταματήσει.

Φυσικα δεν λείπει η κριτικη του κόμματος. Όμως μια κριτικη της Κεντρικης Επιτροπης για τη βάση του κόμματος. Την πιο σκληρη επίθεση δέχονται οι Κομματικες Ομάδες που ούτε λίγο ούτε πολυ παρουσιάζονται ότι στην πλειοψηφεία της δεν λειτουργούν.

> *«Το σοβαρότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν είναι η χαμηλη προσέλευση των μελων στη συνεδρία της κομματικης ομάδας. Αυτο σημαίνει ότι ένας μεγάλος αριθμος κομματικων μελων έχει αδύνατους δεσμους με το κόμμα δεν ανταποκρίνονται στις βασικες-τους υποχρεώσεις και η συνέχιση της αποκοπης-τους απο τη δουλεια της κομματικης ομάδας θα οδηγήσει σταδιακα στην αποχώρηση - τους ή τη διαγραφή-τους απο το Κόμμα. Υπο αυτες τις συνθήκες είναι φανερο ότι πολλες κομματικες ομάδες είναι κολοβωμένες και δεν είναι δυνατο να ανταποκριθουν ικανοποιητικα στα καθήκοντα-τους, γεγονος για το οποίο πρέπει να δοθει ξεχωριστη προσοχη. Πρέπει επίσης να είμαστε περισσότερο απαιτητικοι αναφορικα με την προσφορα των μελων.*
>
> *(Ε.Δ. σελ. 166).*

Αυτη είναι πολυ σκληρη γλώσσα αν συγκριθει με την «κριτικη» που γίνεται στα ανώτερα σώματα.

> *«Απο το περασμένο συνέδριο οι Επαρχιακες Επιτροπες έχουν σημειώσει περαιτέρω βελτίωση της δουλειας-τους και ανταποκρίνονται καλύτερα στην εκπλήρωση των σοβαρων και πολύπλευρων καθηκόντων-τους. Έχει βελτιωθει η σύνδεση των Ε.Ε., αναδείχτηκαν νέα στελέχη, περισσότερα μέλη των Ε.Ε. παίρνουν ενεργα μέρος στη δουλεια. Αδυναμία στην σύνδεση ορισμένων Ε.Ε. παραμένει το γεγονος ότι ο αριθμος μελων-τους απο στελέχη που προέρχονται απο την ύπαιθρο και απο γυναικεία στελέχη είναι μικρη. Αυτο αντανακλα τις γενικότερες αδυναμίες που παρουσιάζουμε στα θέματα στελεχων».*
>
> *(Ε.Δ. σελ. 175)*

Τα ενδιάμεσα σώματα δέχονται ανάλογη κριτικη: όσο πιο ψηλα βρίσκονται στην ιεραρχία τόσο πιο μαλακη είναι και η κριτικη. Η Κεντρικη Επιτροπη ούτε καν αναφέρεται στον εαυτο-της στο κεφαλαιο για τα οργανωτικα. Και περνα για ψιλα γράμματα, σαν απλη παράλειψη, το ότι δεν ασχολήθηκε με την οικονομία της Κύπρου:

> *«Ένα κενο που παρατηρήθηκε στη δουλεια του Κόμματος είναι το γεγονος ότι στα τελευταία χρόνια η Κ.Ε. του κόμματος δεν ασχολήθηκε εξειδικευμένα με την κατάσταση και τα προβλήματα της οικονομίας».*
>
> *(Ε.Δ. σελ. 89-90)*

Αυτο για την Κ.Ε. ενος «Μαρξιστικου-Λενινιστικου» κόμματος, που θεωρει την οικονομία το υπόβαθρο, στο οποίο κινείται η κοινωνία.

Η φιλοσοφία που προσπαθει να περάσει η ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι φανερη. Λέει στη βάση του κόμματος: ναι, υπάρχουν προβλήματα στο ΑΚΕΛ. Όμως αυτα τα προβλήματα δεν είναι πολιτικα, είναι οργανωτικα. Εμεις σαν ηγεσία καθοδηγούμε σωστα αλλα εσεις δεν εφαρμόζετε την καθοδήγησή-μας. Αρκετη λοιπον η κριτικη, τώρα παίρνονται αποφάσεις και θα μας ακούτε καλύτερα απο δω και μπρος.

Όμως το πρόβλημα δεν είναι τόσο απλο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ. Η σημερινη στάση-της είναι κακα υπολογισμένη. Το ΑΚΕΛ δεν είναι και δεν θα είναι ποτε το ίδιο μετα τις εμπειρίες των βουλευτικων του 85 και των δημοτικων του 86. Φυσικα η γραφειοκρατία θα πετύχει μια πρόσκαιρη νίκη στο συνέδριο του Νιόβρη θα είναι όμως Πύρρεια νίκη. Θα απογοητεύσει για μια μεγάλη περίοδο πολλα ικανα και αγωνιστικα στοιχεία του Κόμματος και θα οδηγηθουν σε νέες ήττες. Όμως ποτε πια δεν θα έχουν την τυφλη εμπιστοσύνη των μελων του κόμματος: γιατι η βάση του κόμματος, σε αντίθεση με την ηγεσία, πιστεύει στην εργατικη τάξη, στον Μαρξισμο-Λενινισμο, στην επανάσταση και τον Σοσιαλισμο.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΝΗΜΗ Δ. ΛΟΪΖΟΥ

Στες 24 περασμένου Αυγούστου έγινε το ετήσιο μνημόσυνο του σ. Δώρου Λοΐζου. Η εφημερίδα μας τίμησε με την παρουσία της τη μνήμη του νεκρου σύντροφου.

Στη φωτογραφία η κατάθεση στεφάνου στην προτομη του ήρωα απο σ. της Σοσιαλιστικης Εκφρασης

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Στην Ζαπάβα μια απο τις πιό φτωχες συνοικίες του Σοβέτο, το συμβούλιο έκανε έξωση απο εφτα σπίια. Οι κάτοικοι της συνοικίας έστησαν οδοφράγματα τους στενους δρόμους σε μια προσπάθεια να κρατήσουν έξω την αστυνομία.

Στη διαταγη να παραμεριστουν τα οδοφράγματα το πλήθος απάντησε ρίχνοντας πέτρες. Η αστυνομία άνοιξε πυρ.... Στις 4 Σεπτέμβρη στην κηδεία των θυμάτων, υπήρξαν ακόμα περισσότεροι πυροβολισμοί...

Μέσα απο τη σκληρη λογοκρισία ήρθαν πληροφορίες για 20 νεκρους. Κάποιες άλλες πληροφορίες όμως μιλουν για περισσότερα θύματα και για τουλάχιστον 100 τραυματισμένους.

Τα πιο πάνω ήταν η τελευταία γνωστη εξέλιξη της πορείας του μποϋκοταρίσματος ενοικίων. Αυτη η μορφη αγώνα που ξεκίνησε τον περασμένο Ιούνη είχε αρκετη επιτυχία με 2/3 των 75.000 σπιτιων του Σοβέτο να μην πληρώνουν στην τοπική διοίκηση τα ενοίκια για την διαμονη τους. Οι προοπτικες είναι για πιο πλατυ ξάπλωμα του μποϋκοταρίσματος με τις τοπικες αρχες να λένε πως «σίγουρα δεν μπορουμε να κάνουμε έξωση σ' ολόκληρο το Σοβέτο».

Αυτη τη στιγμη, η μεγαλύτερη τοπικη αρχη της Ν. Αφρικης που στήθηκε πριν περίπου 3 χρόνια στο Σοβέτο, έχει πάψει να λειτουργεί. Οι 28 σύμβουλοι θεωρούνται από τη μάζα των μαύρων, όργανα του νώσεις των μαύρων είχαν Μπόθα. Μετα που ωρισμένα σπίτια συμβούλων κάηκαν αυτοι αναγκάζονται να κοιμούνται στο Τζιοχάνεσπουργκ, σε αντίθεση με το νόμο που το απαγορεύει ή να κοιμούνται στα σπίτια τους με αστυνομικη περιφρούρηση.

Πρόσφατα, ο Μπόθα είχε μιλήσει για αυτοδιοίκηση των μαυρικων προαστείων. Το συμβούλιο όμως του Σοβέτο αντιμετωπιζόταν με καχυποψία απο τον κόσμο απο τότε που ιδρύθηκε τον Δεκέμβρη του 1983.

Στις εκλογες για ανάδειξη δημοτικων συμβούλων οι περισσότερες οργανώσεις για μποϋκοτάρισμα τους, λέγοντας ότι το δικαίωμα που τους παρέχεται για τοπικη διοίκηση είναι απαράδεκτο υποκατάστατο της συμμετοχης τους στην κεντρικη κυβέρνηση. Τελικα, μόνο 10% των μαύρων είχαν ψηφίσει.

Αυτη η μορφη αγώνα, το μποϋκοτάρισμα των ενοικίων, που σήμερα έχει εξαπλωθει σε 38 προάστεια σ' όλη την Νότια Αφρικη, ξεκίνησε το 1984 σε συνοικία του Τζοχάνεσμπουργκ, το Βάαλ. Απο τότε πολλοι σύμβουλοι στα προάστεια έχουν παραιτηθει. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα τόσοι ώστε η τοπικη αρχη να μην μπορει να λειτουργήσει σαν σώμα. Σ' αυτες τις περιπτώσεις η κεντρικη κυβέρνηση «έχριζε» τους απομείναντες συμβούλους σε διοικητες ή διόριζε διοικητη απο το κέντρο, συνήθως λευκο.

Αυτο έγινε στην Αλεξάνδρα όπου η λαϊκη οργη έσπρωξε τον δήμαρχο σε παραίτηση.

Στην Τεμπισα, προάστειο που γειτονεύει με την Αλεξάνδρα, οι λίγοι εναπομείναντες συμβούλοι, παρόλο ότι ονομάστηκαν διοικητες, δεν τόλμησαν να κάνουν ούτε μια έξωση σ' αυτους που δεν πληρώνουν.

Η κατάσταση στο Σοβέτο

Το συμβούλιο του Σοβέτο ξοδεύει 9 εκατομμύρια ραντ ($3.7 εκατ.) τον μήνα και υποτίθεται ότι μπορει απο μόνο του να καλύπτει τα έξοδα του.

Τα ενοίκια που συμπεριλαμβάνουν νερο, ηλεκτρισμο, και μάζεμα σκουπιδιων, φέρνουν στην τοπικη διοίκηση ένα εισόδημα γύρω στα 5 εκατομ. ραντ. Με το μποϋκοτάρισμα το ποσο έχει πέσει στο 1 εκατομμύριο με προοπτικη να ελαττωθει ακόμα περισσότεο. Στην έκκληση του συμβουλίου για ενίσχυση απο το κέντρο η απάντηση ήταν αρνητικη.

Το δίλημμα που αντιμετωπίζει η τοπικη διοίκηση είναι πράγματι μεγάλο. Ξέρουν πολυ καλά ότι αν τολμήσουν να συνεχίσουν το μέτρο των εξώσεων, το αποτέλεσμα θα είναι πιο πλατυ και αποφασιστικο μποϋκοτάρισμα. Απο την άλλη, χωρις τις πληρωμες των ενοικίων το χρέος γίνεται πιο βαθυ και το γόητρο της διοίκησης εξανεμίζεται αφου αυτή παρουσιάζεται ανίκανη να ελέξει την κατάσταση.

Για ακόμα μια φορα όμως το πιο έντονο χαρακτηριστικο των εξελίξεων είναι ότι οι μάζες έχουν ήδη απορρίψει τις «μεταρυθμίσεις» του καθεστώτος πριν ακόμα αυτες καλα-καλα εξαγγεξθουν. Ο Μπόθα όταν έκανε δηλώσεις για παραχώρηση «αυτοδιοίκησης» στις συνοικίες έλπιζε σε ένα νέο στρώμα μαύρων ηγετων που θα ήταν διατεθημένοι να συνεργαστουν μαζι του. Τα αποτελέσματα συνεχίζουν να είναι πολυ απογοητευτικα.

Σωτήρης Βλάχος

Πορεία της οικονομίας Συνθήκες διαβίωσης των μαύρων

Σ' αντίθεση με τις άλλες χώρες της Αφρικανικης ηπείρου η Νότιος Αφρικη μεταπολεμικα πήρε το δρόμο της βιομηχανικης ανάπτυξης που την μετέτρεψε, όσον αφορα τεχνολογικα επιτεύγματα, σε μια ανεπτυγμενη καπιταλιστικη χώρα Ο κυριότερος λόγος που επέτρεψε την ανάπτυξη και έκανε ικανη την Ν. Αφρικη να συναγωνιστει στον διεθνη χώρο τις ήδη στημένες καπιταλιστικες βιομηχανίες Ευρώπης, Αμερικης κ.λ.π., ήταν τα εξαιρετικα χαμηλα μεροκάματα. Σήμερα όμως που η εξωτερικη αγορα κλείνει, αυτός ο όρος παίζει ακριβως τον αντίθετο ρόλο. Καθιστα την εσωτερικη αγορα παντελως ανίκανη να ανταποκριθει στην ανάγκη απορρόφησης της παραγωγης, επιταχύνοντας την οικονομικη και κοινωνικη αποσύνθεση.

Τα μεροκάματα-πείνας με ιδεολογικο όπλο τον ρατσισμο, είναι αυτα που επέτρεψαν την εμφάνιση και επιβίωση ενος ανεπτυγμένου καπιταλισμου στο νότιο άκρο της Αφρικης. Αν τα μεροκάματα - πείνας ήταν αναγκαία προυπόθεση για το «νοτιοαφρικανικο θαύμα» σε μια περίοδο γοργης ανάπτυξης του καπιταλισμου πάνω σε παγκόσμια κλίμακα, πώς μπορει τώρα που η παγκόσμια οικονομία κάνει τούμπες να κάνει χωρις αυτα;

Στο Κέηπτ-Τάουν, μια πόλη όπου υπάρχουν επαναστατικες εξελίξεις, η ανεργία είναι γύρω στα 60% και μεταξυ της νεολαίας 80%. Σ' ολόκληρη τη χώρα η ανεργία έχει πάρει άσχημες διαστάσεις με προοπτικη μόνο τη χειροτέρευση.

Το 1984, 10 δισεκατομμύρια ραντ (περισσότερα απο $4 δισ.) έφυγαν απο την Νότια Αφρικη. Αυτοι είναι αριθμοι που αφορουν ξένο κεφάλαιο, την ίδια στιγμή που και νοτιοαφρικανοι μεταφέρουν σοβαρους αριθμους λεφτων εκτος της χώρας.

Το 1985 οι εργάτες δεν πήραν αύξηση ενω ο τιμαριθμικος δείκτης ανέβηκε κατα 20%. Μαζι με την συνεχως αυξανόμενη ανεργία αυτο σημαίνει ότι συνεχως πιο μικροι μισθοι έχουν να ταΐσουν περισσότερα στόματα.

Ενω η ανεργία την δεκαετία του 50 ήταν γύρω στο ένα εκατομύριο, σήμερα έχει φτάσει τα 4 εκατομ.

Ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζει η εικόνα της πορείας της ανάπτυξης του εθνικου εισοδήματος. Απο το 1946 μέχρι το 1974 αναπτυσσόταν κατα μέσον όρο γύρω στα 7%. Αυτοι οι ρυθμοι όμως πέσαν γύρω στο 2% την περίοδο 1974-85. Πρέπει επίσης να σημειωθει ότι την περίοδο 81-84 είχαμε αρνητικο ρυθμο ανάπτυξης κάθε χρόνο, γύρω στο 1% και το 85 γύρω στο 3%.

Στο Σοβέτο, μια πόλη δεκατεσσάρων εκατομυρίων, οι μαύροι ζουν 12 μέχρι 18 σε κάθε δωμάτιο και ξοδεύουν απίστευτα χαμηλα ποσα για διατροφη. Έχει υπολογιστει ότι οι μαύροι που αποτελουν τα 4/5 του πληθυσμου ξοδεύουν λιγότερα για τροφη απο ότι ξοδεύουν οι λευκοι που αποτελουν μόνο το 1/5 του πληθυσμου.

Μια μεγάλη μάζα του πληθυσμου σπαταλα καθημερινά 8 ώρες για να μετακινηθει απο το σπίτι στο χώρο εργασίας και αντίστροφα. Με άλλα λόγια μένουν στα σπίτια τους απο τις 8 μμ μέχρι τις 2 πμ.

Μαυρικη μεσαία τάξη, σε υλικους όρους, είναι ανύπαρκτη. Σίγουρα αν δεν μπόρεσε αυτη να υπάρξει σε περιόδους άνθισης, είναι αδύνατον να δημιουργηθει σε περιόδους χρεοκωπίας του συστήματος.

Η οικονομικη και κοινωνικη θέση των μαύρων στο ρατσιστικο καθεστως είναι ένδειξη ότι αυτο μπόρεσε να αναπτυχθει και να συναγωνιστει με αξιώσεις τον παγκόσμιο καπιταλισμο μόνο στη βάση των πιο απάνθρωπων και καταπιεστικων όρων. Διόρθωμα του καπιταλισμου εκει δεν χωράει. Αυτο το αντιλαμβάνονται και οι πιο φιλελεύθεροι αστοι που ενω αντιπολιτεύονται τον Μπόθα και τον καλουν για δήθεν μεταρυθμίσεις, δεν τολμουν να διανοηθουν το ένας άνθρωπος - ένας ψήφος.

Γι' αυτο και μπερδεύονται σε μεταρυθμίσεις και αντιμεταρυθμίσεις που απο τη μια δείχνουν και απο την άλλη επιταχύνουν την αποσύνθεση της κοινωνίας.

Σωτήρης Βλάχος

ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

«Η εισφορα μου αυτη στη Αριστερη Πτέρυγα είναι μια μικρη συνεισφορα στο μεγάλο σκοπο που έχετε βάλει να καθοδηγήσετε σωστα την εργατικη τάξη για την Παγκόσμια Σοσιαλιστικη επανάσταση. Παρόλο που δεν συμμετέχω ενεργα στην οργάνωση σας παρακολουθω με συμπάθεια τις εκδηλώσεις και την εφημερίδα και η εισφορα μου αυτη είναι το ελάχιστο δυνατο — έστω οικονομικα — που μπορω σήμερα να προσφέρω για ενίσχυση της σημαντικης δουλειας που γίνεται εκει. Εύχομαι το παράδειγμα μου ν' ακολουθήσουν κι άλλοι».

Αυτα τα λόγια συνοδεύουν μια πολυ σημαντικη για μας εισφορα £200 (σε δυο δόσεις) που έγινε το καλοκαίρι, απο υποστηρίχτρια της Α.Π. που επιθυμει να παραμείνει ανώνυμη.

Δυο εξ ίσου μεγάλες εισφορες — 100 και 3.00 δολλαρίων απο υποστηριχτες μας που εργάζονται στη Αμερικη ήρθαν να δώσουν οικονομικη ανάσα τους νεκρους — για το εργατικο κίνημα — καλοκαιρινους μήνες.

Αυτές οι συγκινητικες εισφορες όπως και οι εκατοντάδες μικρες εισφορες της μιας λίρας και των 80 και 30 σέντ που παίρνουμε κάθε μήνα σαν ρέστα απο την πούληση της Έκφρασης αποτελουν την καλύτερη ένδειξη πως οι Μαρξιστικες ιδέες έχουν τη δύναμη και την προοπτικη να γίνουν οι ιδέες του μαζικου εργατικου κινήματος για να οδηγήσουν στη δικη μας γενια στη νέα παγκόσμια Σοσιαλιστικη Κοινωνία.

ΧΟΡΟΣ ΔΑΛΙΟΥ

Το Σάββατο 20 Σεπτέμβρη γίνεται ο τοπικος χρονιάτικος Χορος της Σοσ. Έκφρασης στο Δάλι.

ΧΩΡΟΣ:ΚΕΝΤΡΟ «ΤΡΟΧΟΣ» (κύριος δρόμος Νήσου-Δάλι)

ΕΙΣΟΔΟΣ:£3.50 Φαγητο-Ορχήστρα-γλέντι

Ο Στόχος των £500 καλύφτηκε ήδη και μπήκε νέος στόχος για £750.

Άνκαι τοπικος, ο χορος του Δαλιου αναμένεται να προσελκύσει και κόσμο απο τη γύρω περιοχη κι απο τη Λευκωσία.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

Μεγάλη επιτυχία αναμένεται να έχει ο χρονιάτικος χορος της Λάρνακας που θα γίνει το Σάββατο 27 του Σεπτέμβρη στο Κέντρο «Ανεμώνα».

Ο οικονομικος στόχος των £1500 έχει ήδη καλυφτει και μπήκε νέος στόχος για £2000. Η επιτυχία του νέου στόχου θα βασιστει σ' ένα μεγάλο μέρος στην ικανοποιητικη προσέλευση στο χορο. Γι' αυτο καλούνται οι υποστηριχτες της Σοσ. Έκφρασης να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για ναπετύχει κι' αυτος ο στόχος πράγμα που θα δώσει μεγάλη ώθηση στην ανάπτυξη της δουλειας μας στην επαρχία και Παγκύπρια.

ΕΙΣΟΔΟΣ:£ 3.50 με φαγητο και μουσικη με ορχήστρα.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Πέφτει η «φιλελεύθερη» μάσκα του καθεστώτος

Στις 13 Αυγούστου τέλειωσε η πολιτικη ηρεμία και στο Πακισταν. Η αντιστροφη μέτρηση για το διχτατορικο καθεστως άρχισε και όλα δείχνουν πως το «σενάριο Μάρκος» αργα ή γρήγορα θα επαναληφθει για δεύτερη φορα.

Η διαδικασία για την κατάρρευση της διχτατορίας άρχισε βασικα απο τον περασμένο Απρίλη όταν το κίνημα κινήθηκε μαζικα (2 εκατ. Πακιστανοι ξεχύθηκαν στους δρόμους) μ' έναν επαναστατικο τρόπο υπονομεύοντας τις βάσεις του διχτατορικου καθεστώτος. Αφορμη σ' αυτο το ξεσπασμα ήταν η επάνοδος της Μπεναζιρ Μπούτο (κόρη του πρώην πρωθυπουργου της χώρας Ζουλφικαρ Αλη Μπούτο τον οποίο ανέτρεψε το 1977 και αργότερα έστειλε στην αγχόνη ο σημερινος διχτάτορας Ζία Ουλ-Χακ) στη χώρα, μετα την άρση του στρατιωτικου νόμου το Δεκέμβρη του '85.

Η δυναμικότητα του κινήματος ήταν τόσο έντονη που οι αντιπρόσωποι της Μπούτο αναγκάστηκαν να δηλώσουν ότι αν ήθελαν μπορούσαν να πάρουν και την εξουσία.

Η προσωρινη ηρεμία που ακολούθησε μέχρι τον Αύγουστο δεν ήταν γιατι το κίνημα έχασε την επαναστατικότητα του, αλλα γιατι απο τη μια μερια υπήρξαν καλες σοδιες κι' έτσι οι κεφαλαιοκράτες μπόρεσαν να κάνουν παραχωρήσεις προς το κίνημα απο την άλλη, ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμος, που έχει στενες σχέσεις με το καθεστως, έσπευσε να βοηθήσει τον Ζία στέλλοντας του 3 δισ. δολλάρια.

Οι πρόσφατες ταραχες του Αυγούστου ξέσπασαν μετα που ο πρωθυπουργος Μοχάμετ Χαν Τζουνέζτο απαγόρευσε τις πολιτικες συγκεντρώσεις για τη 39η επέτειο της Ανεξαρτησίας του Πακισταν. Η αντιπολίτευση αρνήθηκε να υπακούσει και δήλωσε ανεπιφύλακτα ότι ήταν αποφασισμένη να προχωρήσει στη διοργάνωση των εκδηλώσεων που προανάγγειλε. Η κύρια εκδήλωση του Πακιστανικου κινήματος γι' αποκατάσταση της Δημοκρατίας (MRD), στο οποίο συμμετέχουν 10 κόμματα, θα ήταν μια πορεία 80 μιλίων με κύριο σύνθημα τη διεξαγωγη εκλογων. (Η αντιπολίτευση έθετε σαν στόχο της, να εξαναγκάσει τον Ζία να εξαγγείλει μέχρι τις 20 Σεπτέμβρη τη διεξαγωγη νέων, ελεύθερων εκλογων).

Μετα την άρνηση της αντιπολίτευσης να συμμορφωθει στο απαγορευτικο διάταγμα, ο Τζουνέτζο θεώρησε σκόπιμο να διατάζει τη σύλληψη εκατοντάδων στελεχων της αντιπολίτευσης μεταξυ των οποίων και η Μπεναζιρ Μπούτο.

Οι διαδηλώσεις που έγιναν, παρα την απαγόρευση, δεν ήταν σε έκταση επικίνδυνες για το καθεστως. Η διχτατορικη κυβέρνηση όμως βλέποντας το τι γίνεται σ' άλλες χώρες του Τρίτου Κόσμου με διχτατορικα καθεστώτας, προτίμησε να κάμει επίδειξη δύναμης για να προλάβει μελλοντικες εξεγέρσεις εκφοβίζοντας έτσι τις λαϊκες μάζες. Η αστυνομία κατέφυγε στην κτηνώδη βία και χρησιμοποίησε δακρυγόνα και σφαίρες για να διαλύσει τους διαδηλωτες. Στη πόλη Τάντου Άνταμ, εκατο περίπου μπράβοι του Πακιστανου διχτάτορα επεδραμαν και κατέστρεψαν καταστήματα και σπίτια που ανήκαν σε οπαδους της αντιπολίτευσης, ενω η αστυνομία έφθασε στη σκηνη όταν αυτοι είχαν ολοκληρώσει το καταστροφικο τους όργιο.

Παρ' όλη τη δύναμη του στρατιωτικου καθεστώτος, οι μάζες εσωκλείουν τεράστια μαχητικότητα. Μέσα απο την 9χρονη στρατιωτικη διχτατορία ξεπήδησε μια νέα γενια εργατων και νεολαίας γεμάτη διάθεση για αγώνα. Όλη αυτη η διάθεση όμως πάει χαμέλη αφου οι Σταλινικοι ηγέτες χαλιναγωγουν το κίνημα προβάλλοντας τη θεωρία των σταδίων και εφαρμόζοντας την πολιτικη της ειρηνικης συνύπαρξης. Η ηλιθιότητα αυτης της θεωρίας επιβεβαιώθηκε για μια ακόμα φορα τον Απρίλη όπου οι οι μάζες ενω ήταν έτοιμες και μπορούσαν να πάρουν την εξουσία, οι ηγέτες αυτοι σταμάτησαν το κίνημα με τη δικαιολογία ότι προηγείται η ειρηνικη αποκατάσταση της Δημοκρατίας πρώτα και μετα η κατάληψη της εξουσίας απο την εργατικη τάξη.

Ενω η αστικη τάξη υποστηρζει τον Ζία γιατι φοβάται τη ριζοσπαστικοποίηση της βάσης του κόμματος της Μπούτο (και όχι την ίδια την Μπούτο) οι αριστεροί ηγέτες βρίσκονται σε δίλημμα. Απο τη μια μερια φοβούνται το κίνημα γιατι αν το αφήσουν να κινηθει ελεύθερα θα χάσουν τον έλεγχο του και απο την άλλη αν το χαληναγωγουν για μεγάλη περίοδο θα ρθει η στιγμη που θα απαγοητευτει και καταλαβαίνουν πολυ καλα ότι έτσι θα αποδυναμώσουν τα Συνδικάτα. Θα ενισχυθει έτσι η διχτατορία με αποτέλεσμα να αποθρασυνθει και πιθανα να εκδικηθει εχτελώντας τους ηγέτες του κινήματος και αιματοφυλακίζοντας τον Πακιστανικο λαο.

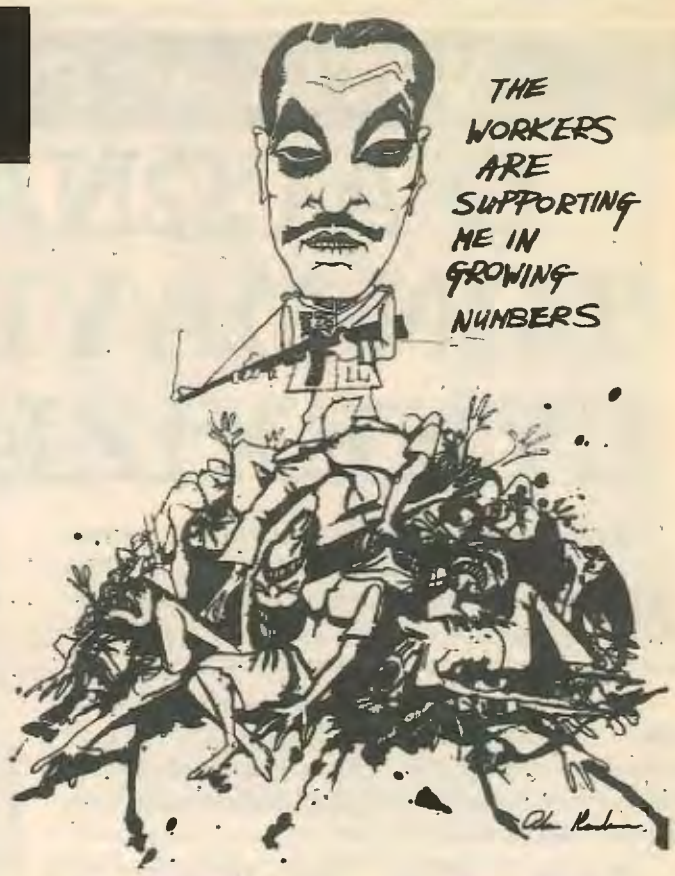

Ζία: οι εργάτες με υποστηρίζουν ολοένα με αυξανόμενους αριθμους

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Το Πακισταν θεωρείται απο τις ΗΠΑ σαν ισχυρο προπύργειο κατα των «επεκτατικων σχεδίων» της Μόσχας στην Κεντρικη Ασία, ιδιαίτερα μετα την εισβολη στο Αφχανισταν. Το πόσο σημαντικο είναι το Πακισταν για τις ΗΠΑ φαίνεται και απο το γεγονος ότι έρχεται τρίτο στη σειρα (μετα το Ισραηλ και την Αίγυπτο) όσον αφορα τη στρατοοικονομικη βοήθεια που παρέχουν οι ΗΠΑ σε ξένες χώρες.

Λόγω της σημασίας που έχει το Πακισταν για τις ΗΠΑ, το Λαϊκο Κόμμα του Πακισταν που ηγείται η Μπούτο, διάλεξε το δρόμο της υποστήριξης των Αμερικάνων, με την ελπίδα ότι θα την βοηθήσουν ν' απαλλαγει απο τον Ζία όπως έγινε με τον Μάρκος στις Φιλιππίνες. Γι' αυτο το λόγο, η Μπούτο, προσπαθει με κάθε τρόπο να μειώσει τα αντιαμερικάνικα αισθήματα μέσα στο κόμμα της πείθοντας ταυτόχρονα τις ΗΠΑ ότι δεν κινδυνεύουν τα συμφέροντα τους, (απαγόρευσε μάλιστα να καίγονται Αμερικάνικες σημαίες στις συγκεντρώσεις της). Οι δρόμος όμως που διάλεξε η Μπούτο είναι πολυ δύσκολος μια και οι Αμερικάνοι είναι απόλυτα σίγουροι για τα συμφέροντα τους στην περιοχη ενόσω παραμένει ο Ζία στην εξουσία. Η μόνη περίπτωση στην οποία θα ευνοούσαν οι Αμερικάνοι την αντικατάσταση του Ζία είναι να επαναστατικοποιηθουν σε τόσο μεγάλο βαθμο η εργατικη τάξη και η νεολαία μέσα απο τον αντιδιχτατορικο αγώνα ώστε διεξάγουν που να υπάρχει πραγματικος κίνδυνος κομμουνιστικοποίησης του Πακισταν. Σ' αυτη την περίπτωση, για να καταπραΰνουν τα πνεύματα και να ανακόψουν την επαναταστικη πορεία του κινήματος θα αποσύρουν κάθε υπιστήριξη προς τον Ζία και θα προχωρήσουν στην αντικατάσταση του.

Το σίγουρο είναι ότι οι επόμενοι μήνες θα είναι πολυ δύσκολοι για το Ζία και το καθεστως του. Απο τη στιγμη που το κίνημα κινήθηκε για την ανατροπη του, αργα ή γρήγορα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα τα καταφέρει.

Με την κατάρρευση της διχτατορίας θα βγουν στην επιφάνεια πιο έντονα τα κοινωνικο-οικονομικα προβλήματα που σήμερα προσπαθεί να καλύψει εθνικη ενότητα που επικρατει για χάρη του αντιδιχτατορικου αγώνα.

Καμμια διέξοδος δεν υπάρχει για το Πακισταν μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμου, παρα μόνο, εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στις δυο μεγάλες κοινότητες της χώρας, μαζικη ανεργία και φτώχεια.

Η λαϊκη εξέγερση που ξεκίνησε, μπορει εύκολα να μετατραπει σε λαϊκη επανάσταση. Ο χαρακτήρας αυτης της επανάστασης πρέπει να είναι ΔΙΑΡΚΗΣ και σαν τέτοιος στην προοπτικη του, πρέπει να είναι σοσιαλιστικος. Η νίκη της σοσιαλιστικης επανάστασης θα εξαρτηθει απο την ικανότητα των Μαρξιστων και της εργατικης τάξης να χτίσουν ένα επαναστατικο κόμμα με καλα εκπαιδευμένα στελέχη που θα αποτελέσουν την εναλλαχτικη λύση στις μάζες.

Μ.Β.

Τ/Κ εργαζόμενοι ενάντια στον καπιταλισμο

συνέχεια απο τη σελ. 1

πειθαρχικο συμβούλιο.

Ο μοναδικος παράγοντας που οδήγησε στην διάλυση της συμμαχίας Κ.Κ.Α. — Κ.Ε.Ε. ήταν η δύναμη της Τ/Κυπριακης εργατικης τάξης. Το βάθεμα της οικονομικης κρίσης συσπείρωσε τους εργάτες γύρω απο τα κόμματα τους και ανάγκασε — έστω και μεσοπρόθεσμα — την ηγεσία να τους ακολουθήσει.

Η νέα κυβέρνηση

Μπροστά στο πολιτικο αδιέξοδο που δημιουργήθηκε, ο Ντενκτας έδωσε στον Ερογλου την εντολη σχηματισμου νέας κυβέρνησης. Το Δημοκρατικο Τουρκικο Κόμμα ζήτησε πρόωρες εκλογες αλλα η «Βουλη», παρέπεμψε το θέμα σε επιτροπη που θα συζητήσει τον Οκτώβρη.

Το Κ.Ε.Ε. διαθέτοντας 24 απο τες 50 έδρες της «Βουλης»προσπάθησε με τη μέθοδο της αποστασίας να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση, χωρίς όμως επιτυχία — τελικα αύξησε τες έδρες του σε 25 μετα την προσχώρηση βουλευτη που αποχώρησε απο το Κ.Κ.Α.

Έτσι το κόμμα της «Αναγέννησης» των εποίκων αρπάζοντας την ευκαιρία, με τες ευλογίες της Άγκυρας και του Ντενκτας, αποτέλεσε το δεύτερο κυβερνητικο κόμμα. Σαν αντάλλαγμα πήρε το πολύ σημαντικο για την οικονομία του Βορρα υπουργείο Γεωργίας (το μερίδιο της Γεωργίας στο ΑΕΠ, ανέρχεται στο 26% ενώ τα προϊόντα της αποτελουν το 85% των συνολικών εξαγωγων).

Η ηγεσία του κόμματος των εποίκων δεν έπαιξε κανένα άλλο ρόλο απ' αυτον που προοριζόταν για να παίξει: να δώσει μια φτιαχτη πλειοψηφία στον Ντενκτας βοηθώντας έτσι προσωρινα την Τ/Κυπριακη αστικη τάξη να διατηρήσει την πολιτικη εξουσία.

Η συμμετοχη του κόμματος της «Αναγέννησης» στην κυβέρνηση φυσιολογικα δυνάμωσε τες αντιδράσεις των Τ/Κ, αλλα και των Ε/Κ, ενάντια στην παρουσία των εποίκων. Οι Τ/Κ εργαζόμενοι κτυπημένοι από την ανεργία και την εξαθλίωση βλέπουν τους έποικους σαν συνδιεκδικητες του χαμένου «παράδεισου» που τους έταζαν. Για την Ε/Κ πολιτικη ηγεσία, συμπεριλαμβανομένης και της ηγεσίας των αριστερων κομμάτων η παρουσία των εποίκων είναι ένα επιπρόσθετο εμπόδιο στην προσπάθεια επίλυσης του εθνικου ζητήματος.

Προοπτικες

Η προοπτικη της οικονομικης ενοποίησης Βορρα – Νότου προκαλει το φόβο της Τ/Κυπριακης αστικης τάξης αφου είναι πιο αδύνατη οικονομικα απέναντι στην Ε/Κυπριακη αστικη τάξη. Η νέα κυβέρνηση στα κατεχόμενα υποσχέθηκε πως θα εφαρμόσει τα μέτρα Οζάλ που προνοουν κατάργηση της Α.Τ.Α., κατάργηση του Ταμείου Προνοίας, επιβολη νέων φορολογιων, μετατροπη της Βόρειας Κύπρου σε ζώνη «ελεύθερου» εμπορίου και οικονομικη ενοποίηση με την Τουρκία.

Τα αποτελέσματα απο την εφαρμογη τέτοιων μέτρων θάναι ακόμα πιο καταστροφικα για την Τ/Κ οικονομία. Η οικονομικη κρίση στην Τουρκία και η ανυπαρξία σοβαρης βιομηχανικης υποδομης στο Βορρα θάχει σαν αποτέλεσμα την απορρόφηση της Τ/Κ οικονομίας απο την Τούρκικη. Ο πλούτος θα συγκεντρώνεται όλο και σε πιο λίγα χέρια ενώ παράλληλα το εισόδημα των Τ/Κ εργαζομένων θα μειώνεται.

Το καθεστως Ντενκτας θα μετατραπει σε καθεστώς θανάσιμης κρίσης. Ο νέος κυβερνητικος συνασπισμος θάχει την τύχη του προηγούμενου. Η ταξικη πόλωση θα ενταθει σπρώχνοντας τες μάζες των εποίκων με το μέρος των Τ/Κ εργαζομένων — κι αυτο θα το πετύχει μια πολιτικη ενότητας απο τα αριστερα κόμματα προς τες μάζες των εποίκων, στη βάση των κοινων συμφερόντων. Προϋπόθεση όμως η υιοθέτηση μιας ταξικης σοσιαλιστικης πολιτικης, το ενιαίο μέτωπο της αριστερας, το κτίσιμο του κοινου μετώπου Ε/Κ —Τ/Κ εργαζομένων.

Γιώργος Καψης

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Αυτες τις μέρες, χιλιάδες νέοι και νέες, θα κάτσουν ξανα στα μαθητικα θρανία. Μετα τις θερινες διακοπες - όσοι έκαναν βέβαια - ήρθε πάλι ο μπελας του Σεπτέβρη. Καινούργιοι κόποι, φασαρίες, προβληματισμοι, άγχος, ψυχικα τραύματα, απογοητεύσεις. «Και όλα αυτα, γιατι;» θα διερωτούνται οι μαθητες. Και η απάντηση είναι απλη: «Πρέπει να τα υπομείνετε όλα αυτα, για να βγείτε αύριο στην κοινωνία, καλοι και μορφωμένοι πολίτες.»

Αυτα τους είπαν, αυτα τους διατυμπανίζουν τόσα χρόνια, στο ράδιο και στην τηλεόραση, έτσι λέει ο πατέρας, τα είπε ακόμα και ο παπας της ενορίας. Μ' αυτη την κατάσταση οι νέοι, όπως είναι φυσικο βλέπουντο σχολείο, σαν κάτι το ιδανικό που πρέπει εκει μέσα να υπομείνεις πολλά για χάρη του.

Και αλήθεια, ποιός ο ρόλος του σχολείου; Το σχολείο σε μια αστικοκαποταλιστικη κοινωνία, είναι ένας μηχανισμος, που προορίζεται να χωρίσει ακριβως τη μάζα των μαθητων σε κοινωνικες τάξεις, σε αστους και προλετάριους, σε καταπιεστες και καταπιεσμένους, να παράγει με πολυ πλάγιο τρόπο τις ταξικες διαφορές. Αν αρνηθεις το σύστημα, αν παραβιάσεις τους κανόνες του, τότε αποβάλλεσαι ή απολύεσαι καλύτερα. Αντιπρόσωποι του αστικου κράτους η ιεραρχία: Υπουργος, επιθεωρητης, γυμνασιάρχης, καθηγητης. Και τα όπλα τους: βαθμοι, ποινολόγιο, απουσιολόγιο, γραπτα, βρυσίδι, αποβολη μικρης διαρκείας ή «δια παντος.» Απο την μια οι μαθητες, οι αποκάτω, και απο την άλλη η διεύθυνση και οι καθηγητες, οι αποπάνω.

Το σχολείο παραμένει αστικο, αντιδραστικο και όπως εξηγήσαμε και πιο πάνω, ταξικο. Η διδασκαλικη ιεραρχία τα διευθύνει όλα. Οι σάπιες δομες του παιδαγωγικου συστήματος σκληραίνουν. Τα απαρχαιωμένα προγράμματα απο τα πάνω, συνεχίζουν ανελέητα το έργο τους, πιο βελτιωμένα κάθε φορα. Τα ελληνοχριστιανικα ιδεώδη και η «καλη» πατρίδα μένουν στην ημερήσια διάταξη. Τα σωβινιστικα εθνικιστικα αντικομμουνιστικα συνθήματα, πλασάρονται καθημερινα, με πολυ έξυπνο τρόπο, τόσο απο τους καθηγητες στην τάξη, όσο και απο τον Γυμνασιάρχη σε καμια γιορτη ή σε καμια πρωΐνη προσευχη. Έχουν βλέπετε τον τρόπο, αφου τους το επιβάλλουν οι αποπάνω βέβαια, να περνουν αυτα που θέλουν και αυτα που «πρέπει», στα «ανώριμα» μυαλα των μαθητων, μπας και τους «συνετήσουν», μπας και κόψουν λίγο την αυθόρμητη επαναστατικότητα τους.

Έτσι απλως για να τους έχουν σε ελεγχόμενα, αστικα, συντηριτικα, κανάλια. Προσβλέπουν πάλι πολυ έξυπνα και οργανωμένα στην απομάκρυνση μαθητη - καθηγητη και όσο πιο πολυ γίνεται στην ψυχρότητα μεταξυ τους. Έχουμε έτσι στην τάξη, δυο υπαρκτες καταστάσεις. Ο καθηγητης αφέντης απο τη μια, άνετος, απαθης, άψογα ντυμένος, καθισμένος στην έδρα με τα πόδια στο θρανίο, να καπνίζει, και απο την άλλη, οι μαθητες -οι δούλοι, τα πιόνια, οι νεοσύλλεκτοι στην γραμμη, όπως τους θέλουν - αγχώδεις και νευρωτικοι, σκεφτικοι και θορυβώδεις, γεμάτοι αυθόρμητη επαναστατικότητα.

Παραδίδει το μάθημα ο καθηγητης, όπως λέει το πρόγραμμα φυσικα, και απαιτείται απόλυτη ησυχία στην τάξη. Μετα έρχεται το δεύτερο μέρος, η ανάκριση. Πολλες οι ερωτήσεις, λίγες οι απαντήσεις, γεμίζει το ποινολόγιο. Ακολουθει το βρυσίδι, το ξύλο μερικες φορες και φυσικα, όποιος «ενοχλει», πάει κατευθείαν στον Γυμνασιάρχη, για τα περαιτέρω.

Αυτη είναι μια εικόνα της σύγχρονης τάξης - σχολείου στην Κύπρο. Ένα αξιοπρόσεκτο γεγονός, είναι ότι, υπάρχουν συμβούλια σε κάθε τμήμα, συμβούλια που βγαίνουν καθαρα από εκλογες των μαθητων. Αλλα το θέμα μένει ως εκει, είναι απλως τυπικα αυτα τα συμβούλια, χωρις να έχουν το δικαίωμα για τίποτε! Όλα αποφασίζονται στην αίθουσα των καθηγητων, την ώρα του διαλείμματος!

Μα εκείνο που παρατηρείται εδω και έχει πολλη σημασία, είναι ότι υπάρχουν συμβούλια, έστω χωρις δικαιοδοσίες. Δείχνει ακριβως, την πίεση που εξασκήθηκε στους καθηγητικους κύκλους απο μαθητες, μόνους, ανοργάνωτους και χωρις βοήθεια.

Οι καθηγητες κάτω απ' αυτη την αδύνατη πίεση άφησαν τους μαθητες να δημιουργήσουν αυτα τα συμβούλια που έχουν σήμερα.

Η ουσία όμως, είναι ότι οι χιλιάδες μαθητες και μαθήτριες, παραμένουν ακόμα ανοργάνωτοι, και έρμαιο στα στενα πλοκάμια του κρατικου συντηριτισμου, με αμφίβολο μέλλον και προοπτικες.

Τα αριστερα κόμματα και οργανώσεις - στην αριστερα στηρίζεται ο σωστος ο συνδικαλισμος στα σχολεία, η δεξια είναι ταξικα αντίθετη - παίρνουν μια πολυ αόριστη και σεκταριστικη θέση. Τόσο το ΑΚΕΛ, όσο και η ΕΔΕΚ, χρησιμοποιουν τη λέξη συνδικαλισμος, μόνο στα προεκλογικα τους προγράμματα ή στα διάφορα φεστιβαλ και γιορτες τους. Ποτε τους δεν πήραν σοβαρα τα μαθητικα προβλήματα. Μονάχα στις απεργίες των καθηγητων πήραν θέση και πάλεψαν μαζι τους. Αυτο δείχνει την τεράστια αστάθεια και την λανθασμένη πορεία, σε πολλα ζητήματα, των αριστερων κομμάτων.

Όλη η παραπάνω πολιτικη της αριστερας στο θέμα σχολείο, αφήνει χωρις καθοδήγηση τους χιλιάδες μαθητες που δίκαια ανησυχουν και προβλέπουν όξυνση των προβλημάτων τους.

Εκείνο τώρα, που επείγει να γίνει, είναι, η αριστερα να μπει στα σχολεία, να παλέψει για συνδικαλισμο. Να κατεβάσει κάτω κοινο πρόγραμμα, για λύση των μαθητικων προβλημάτων και τη δημιουργία συμβουλίων, που να ελέγχονται απο τους ίδιους τους μαθητες. Έτσι, εκτος το ότι οι μαθητες, θα πολιτικοποιούνται, θα είναι και μια μεγάλη νίκη - κατάκτηση, της αριστερας, αφου το θέμα συνδικαλισμος, έχει κοινωνικες προεκτάσεις και συνέπειες και προπαντος ταξικο χαρακτήρα. Οι μαθητες, έτσι μ' αυτα τα προγράμματα οπλισμένοι θα παλαίψουν κόντρα στην δυναστεία των καθηγητικων κύκλων, κόντρα στην αστικη -κρατικη εκμετάλλευση, κόντρα στην υποταγη.

Συνδικαλισμος στα σχολεία, σημαίνει, τη δημιουργία απο μέρους των μαθητων με ελεύθερες εκλογες, μαθητικων συμβουλίων σε κάθε τάξη, σημαίνει οργάνωση των μαθητων γύρω απ' αυτα τα συμβούλια, έλεγχος απο τα κάτω προς τα πάνω, προς τα καθηγητικα συμβούλια δηλαδή, ελεύθερες πολιτικου, κοινωνικου περιεχομένου εκδηλώσεις, δικαίωμα για στάση, για απεργία, για διαμαρτυρία. Έλεγχος της σχολικης ύλης και προγράμματος. Αυτο δεν το καθορίζει η διεύθυνση κάθε σχολείου αλλα το Υπουργείο και η κυβέρνηση και εκει πρέπει να παρέμβουν απευθείας τα κόμματα, μέσω της βουλης: Αυτος είναι ο συνδικαλισμος και όχι τα παχεια, κούφια λόγια που μας σερβίρουν συχνα.

Με την δημιουργία συμβουλίων -επιτροπων, με εκλογες κατά τμήμα, οι μαθητες ελεύθερα, θα έχουν το δικαίωμα να ψηφίσουν την επιτροπη που θέλουν και θα εκπροσωπούνται απ' αυτην στη γενικη συντονιστικη επιτροπη του σχολείου. Βάση του καταστατικου και των αποφάσεων των επιτροπων, τόσο οι τμηματικες όσο και όλου του σχολείου, θα καθορίζονται δικαιώματα νόμιμα πια βέβαια, των μαθητων, όπου θα μπορουν να ελέγχουν τις αποφάσεις της διοίκησης, τις ενέργειες των καθηγητων, να μπορουν να καταγγέλλουν καθηγητες, να λύνουν όπου μπορουν δικα τους προβλήματα, να κάνουν ελεύθερα πολιτικες εκδηλώσεις, να αναρτίζουν πανω, ανακοινώσεις. Να μπορουν να επικοινωνουν με τα κόμματα τους έξω, να έρχονται ομάδες κομμάτων και οργανώσεων μέσα στα σχολεία, να συζητουν μαζί τους και να τους βοηθουν. Παράλληλα, με δικες τους αποφάσεις πάντα, θα εξαλείψουν ορισμένους απαρχαιωμένους κανονισμους, όπως κατάργηση της στολης, κατάργηση της πρωΐνης προσευχης, των αποβολων, δικαίωμα για κάπνισμα την ώρα του διαλείμματος, να γίνουν προαιρετικα ορισμένα μαθήματα, όπως θρησκευτικα, Αγωγη του πολίτη κ.α. Επίσης να απαιτήσουν οι μαθητες πλήρως δωρεαν παιδεία, δωρεαν φαγητο και διακίνηση.

Αυτα τα μέτρα πιστεύουμε, αν εφαρμοστουν, είναι ικανα να ανατρέψουν κατα ένα βαθμο τις απαρχαιωμένες, μονολιθικες βάσεις του αστικου σχολείου και να αντισταθμίσουν την σχέση καθηγητων - μαθητων. Θα φέρουν όσο το δυνατο γίνεται τους μαθητες, πιο ψηλα, θα τους οργανώσει, θα τους ατσαλώσει, θα τους κανουν να επιζητουν το δίκιο τους, παρα τα όλο ψευτια λόγια των εθνοπατέρων, κόντρα σ' αυτους και στους άλλους αστους ψευτοδιανοούμενους.

Με λίγα λόγια, αυτα τα προγραμματικα μέτρα, εκτος του ότι θα λύσουν πολλα μαθητικα προβλήματα, θα ανεβάσουν το κύρος και την αυτοπεποίθηση των μαθητων, θα τους φέρουν πιο κοντα στην πολιτικη, θα τους κάνουν φρουρους των δικαιωμάτων τους.

Σίγουρα ο συνδικαλισμος δενθα εξαλείψει τα μαθητικα προβλήματα. Είναι όμως ένα βήμα για προώθηση αυτων των προβλημάτων, για την ταξικη -πολιτικη συνηδητοποίηση των μαθητων, προς την κατεύθυνση της γενικότερης πάλης για ανατροπη των αστικων θεσμων και του κτισίματος της νέας σοσιαλιστικης κοινωνίας.

Είναι καθήκον αυτων των κομμάτων του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ να το πετύχουν. Με κοινο συντονισμένο πρόγραμμα για τα σχολεία, με φιλολαϊκες, ταξικες βάσεις, να είναι σίγουρα ότι θα κατακτήσουν νέους, διάπλατους ορίζοντες, με φόντο την νεολαία.

Μάριος Θρασυβούλου

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ: ξενάγηση στο καλο γούστο

«Εύκολο να το πει κανεις: αυτο σημαίνει πραγματικα καλο «γούστο». Το γούστο είναι αυτο που επικρατει σε μια μόδα εποχιακη αλλα μετα περνα. Τα γούστα στην αρχιτεκτονικη και αρχιτεκτονικη εσωτερικου χώρου είναι αυτα που σημαδεύουν την πορεία της τέχνης...

Η Θέλμα Παρασκευαΐδου διακριτικη, τρυφερη, φίνα γυναικεία φιγούρα, μ' αισθητικη καλλιέργεια κι ευαισθησία, απο την εκλογη της φαίνεται ότι τρέφει αγάπη και σεβασμο για πράγματα που δουλεύτηκαν με δημιουργικο πάθος απο προικισμένα καλλιτεχνικα χέρια.

Ακολουθούμε τ' ανάλαφρο βήμα της, βλέπουμε την ειλικρινη ματια της, δεχόμαστε το ευγενικο της χαμόγελο μαζι με την περιποίηση και τις υποδείξεις για τους καθιστικους χώρους και τους χώρους υποδοχης του σπιτιου...

Το σαλόνι στη συνέχεια έχει το ίδιο λεπτο γούστο που διακρίνει το οικογενειακο «καταφύγιο» των Παρασκευαΐδη, και η κάθε λεπτομέρεια μαρτυρει πόσο συγκινητικα ανθρώπινα είναι τα ενδιαφέροντα αυτου του ζευγαριου.

Μα ποιος οργάνωσε τόσο ισόρροπα αυτο τον κήπο με τις γωνιες των δένδρων, των λουλουδιων, της πισίνας στο κέντρο, του μπάρμπεκιου στο πλάϊ, τη γωνια με τα πουλια; Κι οι δύο άρρενες της οικογένειας ο κ. Γώγος και ο γιος Ευθύβουλος Παρασκευαΐδη με ένα στόμα απαντουν:

— Είναι επίτευγμα της Θέλμας.

— Σ' αυτά η μαμα είναι ειδικη και τα καταφέρνει.

Η τρυφεράδα κι ο σεβασμος που δένει τ' άτομα της οικογένειας γίνονται φανερα, τονίζονται εδω στην πλευρα του σπιτιου που η φύση είναι η Η κ. Θέλμα διάλεξε ραφινάτα έπιπλα απ' ανάλαφρο χυτο αλουμίνιο για τους προστατευμένους χώρους στη βεράντα. Ρομαντικα καθίσματα, chaise longues σε φόρμες πρακτικες δίπλα στην πισίνα...

Φεύγοντας απ' αυτο το σπίτι η πιο έντονη εντύπωση που κρατας είναι η ψυχικη ομορφια των ιδίων των ανθρώπων που το κατοικουν.

Δεν μπορω παρα να σκεφτω: «Τάχατε δεν είναι αυτος ο ανθρώπινος ο πιο θετικος παράγοντας γι' αυτο το επιτυχημένο αρχιτεκτονικα και σε κάθε αισθητικη έκφραση του σπίτι;»

(απόσπασμα απο το περιοδικο «Το περιοδικο» τεύχος 17)

Ουδεν σχόλιον για το τι είναι Τέχνη, τι είναι χρήμα και πως γίνονται τα πλούτη. Αυτα οι εργαζόμενοι τάχουν μάθει μέσα απο την καθημερινη πάλη για τον επιούσιο, για να κάθονται άλλοι στις καρέκλες en cebriolet μπροστα στο τζάκι στυλ Λουδοβίκου 16ου και να φιλολογουν, πιάνοντας ψηλα νοήματα του κεράτα.

Μα η εποχη του Λουδοβίκου μας θυμίζει και τους αυλοκόλακες που υπήρχαν τότε, και που ο αστικος τύπος βάλτηκε με τόσο ζήλο να τους ξεπεράσει, φτιάχνοντας αυτες τις γλυκανάλατες φανφάρες που σου θυμίζουν τηλεοπτικο επεισόδιο της «Δυναστείας», σε επαρχιώτικη έκδοση.

Γ. Κυπραίος

ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ Η ΧΙΛΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Στες 7 του Σεπτέμβρη το «Πατριωτικο Μέτωπο Μάνουελ Ροντρίγκεζ» έκαμε απόπειρα εχτέλεσης του διχτάτορα της Χιλης Αουγκούστο Πινοσέτ, κοντά στην 13η επέτειο του στρατιωτικού πραξικοπήματος που τον έφερε στην εξουσία. Ήταν η πρώτη φορα που γινόταν μια τέτοια απόπειρα στα 13 χρόνια της διχτατορίας. Αποτέλει αυτό το γεγονός μια ένδειξη για το πόσο εκρηχτικη είναι η κατάσταση στη Χίλη τον τελευταίο καιρο αλλα επίσης ίσως σημαδεύει και μια σημαντικη ταχτικη στροφη στη φύση του αγώνα που διεξάγεται.

Αυτο το άρθρο δεν έχει σκοπο να αναφερτει στο ιστορικο της διχτατορίας και τι την προκάλεσε. Η εφημερίδα-μας στο παρελθον ασχολήθηκε σε έχταση με αυτο το θέμα. Αυτο που έχει σημασία να εξετάσουμε είναι τες προοπτικες που διανοίγονται για την επόμενη περιοδο. Η ανάγκη για ξεκάθαρες προοπτικες επισημάνθηκε απο την αρχη απο τους Μαρξιστες διότι με αυτο τον τρόπο είναι που διαφαίνονται τα καθήκοντα-τους για κάθε νέα ιστορικη περιοδο καθως και η καλύτερη ταχτικη που πρέπει να ακολουθηθει.

Το Καθεστως

Η διχτατορία του Πινοσέτ βρίσκεται εδώ και 2-3 χρόνια σε κατάσταση όλο και αυξανόμενης απομόνωσης. Η επιβολή νέας Κατάστασης Πολιορκίας από τον Πινοσετ μαζι με αυστηρη λογοκρισία και περιορισμο των βασικων ελευθεριων θα καταλήξουν μόνο σε βαθύτερη κρίση για το καθεστως.

Προηγούμενη απόπειρα του Πινοσετ να επιβάλει Κατάσταση Πολιορκίας είχε απορριφθει από τους υπόλοιπους αρχηγους των ενόπλων δυνάμεων οι οποίοι φοβούνται ότι θα προκαλέσουν με αυτό τον τρόπο έκρηξη της λαϊκης οργης. Δεν είναι διότι έγιναν ξαφνικα δημοκράτες αλλα γιατι αντιλαμβάνονται ότι πλησιάζει ο καιρος για να πληρωθει το αντίτιμο για το αίμα που χύθηκε το 1973 και ο λαος δεν θα ικανοποιηθει εύκολα με μέσες λύσεις.

Ο Πινοσετ νοιώθει τόσο πολυ το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια-του που αναγκάστηκε τελευταία να διατάξει τη σύλληψη 38 στρατιωτικων, αρκετοι απο τους οποίους ακόμα υπηρετούσαν, για «παράνομες» δολοφονίες και εξαφανίσεις το 1976! Επίσης ο Μεντόζα, αρχηγος της αστυνομίας απο το 1973 παραιτήθηκε απο τη Χούντα το 1985.

ΟΙ Η.Π.Α.

Οι Η.Π.Α. σε μια προσπάθεια τους να αποφύγουν επαναστατικες διαδικασίες, αν παρατραβήξει η διχτατορία κι άλλο, έκαμαν πρόταση στον Πινοσετ τον περασμένο Αύγουστο να παραιτηθει μέσα στους επόμενους δυο μήνες. Σε αντάλλαγμα οι Η.Π.Α. ήταν πρόθυμες να του δώσουν πολιτικο άσυλο. Ο απεσταλμένος του Ρήγκα στρατηγος Τζων Γκάλβιν, σε μυστικη συνάντηση διαβεβαίωσε τον Πινοσετ ότι οι Η.Π.Α. είναι έτοιμες να χρησιμοποιήσουν τες «δυνάμεις ταχείας ανάπτυξης» που έχουν εγκαταστημένες στην Κεντρικη Αμερικη για να καταστήλουν πιθανη εξέγερση που ίσως να ακολουθούσε την απομάκρυνση του Πινοσετ, ώστε να προστατευτουν τα «δυτικα συμφέροντα» (Απο την εφημερίδα PEOPLE'S DAILY WORLD της Νέας Υόρκης).

Είναι χαραχτηριστικο ότι ο επίσημος Αμερικάνος αντιπρόσωπος καταδίκασε την απόπειρα εχτέλεσης σαν πράξη βίας των κομμουνιστων που προσπαθουν να πάρουν την εξουσία και στην ίδια δήλωση έκφρασε «ανησυχία» για τες μαζικες συλλήψεις κάτω απο την κάλυψη στρατιωτικων τάνκς που κάμνει ο Πινοσετ σε αντίποινα.

Η Αστικη Τάξη

Οι αστοι, που χαιρέτησαν το 1973 με πάρτυ το πραξικόπημα του Πινοσετ, έχουν πανικοβληθει με την άρνηση-του να παραδώσει την εξουσία στους πολιτικους γιατι βλέπουν ότι η παραπέρα παραμονη του στην εξουσία κάμνει την πιθανότητα μαζικης εξέγερσης όλο και μεγαλύτερη.

Το Εθνικο Κόμμα έλπιζε να αποτελέσει την πολιτικη εναλλαχτικη λύση και γι' αυτο ο αρχηγος-του, ο Χάρπα, συμπεριλήφθηκε στην κυβέρνηση Πινοσετ το 1984 με σκοπο να τον αντικαταστήσει σε κάποιο στάδιο. Όμως ο Πινοσετ το 1985 τον πέταξε έξω και δήλωσε καθαρα ότι «επιθυμούσε» να μείνει στην εξουσία ακόμα και μετα το 1989 που προβλέπει το «σύνταγμα» του 1980 ότι θα παραδωθει η εξουσία στους πολιτικους.

Το κόμμα των Χριστιανοδημοκράτων (ΧΔΚ) κάτω απο την πίεση των δεξιων-του στοιχείων κρατα έξω απο τον Αντιπολιτευτικο Συνασπισμο (ΑΣ) το Κομμουνιστικο Κόμμα και με αυτό τον τρόπο εξασφάλισε την ενότητα των αριστερων δυνάμεων σε ένα άλλο μέτωπο, το Κίνημα για Λαϊκη Δημοκρατία (ΚΛΔ).

Το ΧΔΚ μαζι με το Εθνικο Κόμμα πήραν θέση εναντίον ανεξάρτητης δράσης ενάντια στον Πινοσετ και προσπαθουν να τον πείσουν να τους δώσει την εξουσία ειρηνικα. Σαν αποτέλεσμα αυτης-τους της πολιτικης αρνήθηκαν να υποστηρίξουν την γενικη απεργία του Οχτώβρη 1984. Αυτο έσπρωξε τα καλύτερα στοιχεία της νεολαίας και των εργατων να προσχωρήσουν μαζικα στο ΚΛΔ.

Οι εκλογες των φοιτητων καθως και μέσα στες συντεχνίες τον τελευταίο καιρο καταλήγουν σε δραματικες ήττες για το ΧΔΚ. Μόνο η συμβιβαστικη πολιτικη του ΚΚ Χιλης σταματα τες μάζες απο το να διαλύσουν το ΧΔΚ εγκαταλείποντας-το ολοκληρωτικα και προσχωρόντας στον αριστερο συνασπισμο.

Το Κ.Κ. Χιλης

Το Κ.Κ. Χιλης είναι το πιο οργανωμένο από τα αντιπολιτευτικά κόμματα και έχει τον μεγαλύτερο αριθμο ενεργων μελων. Παρόλα αυτα ακολουθει πιστα τη «θεωρία των σταδίων» και υποστηρίζει ότι η εθνικη αστικη τάξη έχει ακόμα κάποιο σημαντικο προοδευτικο ρόλο να παίξει.

Ευτυχως που το Εθνικο Κόμμα και το ΧΔΚ δεν θέλουν συνεργασία με το Κ.Κ. Χιλης και γι' αυτο αναγκαστικα δημιουργήθηκε το ΚΛΔ όπου λαμβάνουν μέρος και περίπου τα 3/4 του Σ.Κ. Χιλης.

Μέσα απο την εμπειρία του κινήματος στη Χιλη έχει φανει καθαρα ότι μόνο ένα αποτέλεσμα μπορουν να έχουν αυτες οι προσπάθειες για συνεργασία με τους «προοδευτικους καπιταλίστες». **Να αποπροσανατολίσουν και να καθυστερήσουν την ανάπτυξη της συνείδησης των μαζων και να εξασφαλίσουν και άλλο χρόνο προς όφελος του Πινοσετ.**

Από την άλλη η νεολαία του Κ.Κ. Χιλης αφου δεν έχει την σωστη καθοδήγηση ώστε να στραφει προς την οργάνωση και συνειδητοποίηση του προλεταριάτου στρέφεται προς προσωρινες ανεπαρκεις λύσεις όπως το αντάρτικο και την προσωπικη τρομοκρατία. **Το ένοπλο κίνημα μπορει μόνο να πετύχει όταν είναι ταυτισμένο με το κίνημα του προλεταριάτου στην ηγεσία του γενικότερου λαϊκου κινήματος με στόχο την σοσιαλιστικη επανάσταση.** Όταν αποξενώνεται απο αυτο δεν υποβοηθα αλλα καθυστερει την πορεία προς το σοσιαλισμο.

Η απόπειρα εχτέλεσης του Πινοσετ απο μόνη της δεν θα μπορούσε να καταλήξει σε οτιδήποτε άλλο απο το να δώσει τη δικαιολογία στη διχτατορία για μεγαλύτερη καταπίεση, πράγμα που συμβαίνει αυτη τη στιγμη στες στράτες των φτωχογειτονιων του Σαντιάγο. Μόνο το προλεταριακο κίνημα για σοσιαλισμο μπορεί να βγάλει τη Χιλη απο αυτο τον εφιάλτη της Χούντας και του καπιταλισμου.

Το Σ.Κ. Χιλης

Σε αυτο το στάδιο το Σ.Κ. είναι κατακομματιασμένο και δεν μπορει να συγκριθει σε οργάνωση και δραστηριότητα με το Κ.Κ. Χιλης. Ένα κομμάτι-του βρίσκεται μέσα στο συνασπισμο του ΧΔΚ αλλα το πολυ μεγαλύτερο-του μέρος βρίσκεται μέσα στο ΚΛΔ.

Θα ήταν λανθασμένο όμως να ξεγράψει κανένας το Σ.Κ. Χιλης. Με τες παραδόσεις που έχει καθως και με την τεράστια μάζα των υποστηριχτων-του, που προς το παρον αδρανουν, έχει τα φόντα να ξεπεταχτει σαν το μαζικότερο κόμμα της εργατικης τάξης μετα τη πτώση της διχτατορίας. Ας μη ξεχνούμε ότι με όλα-του τα λάθη ο Αγιέντε παραμένει ο μάρτυρας με το μεγαλύτερο λαϊκο έρισμα.

Η κίνηση των μαζων προς το ΣΚΧ θα έχει σαν αποτέλεσμα να το συνενώσει αλλα κάτω απο την κρίση που θα δημιουργηθει το ΣΚΧ θα περνα απο τη μια ανακατάταξη δυνάμεων στην άλλη μέσα απο την προσπάθεια των μαζων να βρουν μια λύση. Θα δούμε σε τέτοιες συνθήκες το ΣΚΧ να σπρώχνεται απο τους εργάτες και τη νεολαία όλο και πιο αριστερα με αποτέλεσμα να δημιουργούνται μέσα του κεντριστικα ρεύματα σαν απάντηση στην προσπάθεια της βάσης να προβάλει επαναστατικο πρόγραμμα.

Προοπτικες

Όπως είδαμε η αστικη τάξη θα δυσκολευτει να περάσει ομαλά στον κοινοβουλευτισμο. Μόνο και μόνο απο την απομάκρυνση του Πινοσετ θα προκληθει μαζικο λαϊκο κίνημα που δεν θα είναι εύκολο να καναλιαστει.

Ο ίδιος ο Πινοσετ κρίνει τες μάζες απο τους δειλους ηγέτες-τους και υποτιμα τη δύναμη του λαϊκου κινήματος. Με τη νέα Κατάσταση Πολιορκίας θα σπρώξει τα πράγματα σε σημείο που καμια δύναμη στον κόσμο, συμπεριλαμβανόμενων και των ΗΠΑ, δεν θα μπορει να ελέγξει τον χείμαρρο της λαϊκης εξέγερσης.

Ο στρατος άρχισε να απειθαρχει και σε πολλες επιχειρήσεις μέσα στες φτωχογειτονιες χρησιμοποιείται η μυστικη αστυνομία. Είναι χαραχτηριστικο ότι τελευταία 13 στρατιώτες συλλήφθηκα ν γιατι τραγουδούσαν αντικυβερντικα τραγούδια. Απο ορισμένα στρατόπεδα έρχονται αναφορες για στρατιώτες που έγραφαν τα ονόματα των αξιωματικων-τους πάνω σε σφαίρες! Μπροστα σε μαζικη εξέγερση οι στρατιώτες θα ξέρουν ότι δεν θα έχουν να αντιμετωπίσουν τους αξιωματικους-τους την άλλη μέρα και θα περάσουν γρήγορα στο πλευρο των επαναστατων. Ας μη ξεχνούμε ότι τα 2/3 του στρατου είναι κληρωτοι και οι υπόλοιποι είναι κάτω απο τη συνεχη πίεση των οικογενειων και των φίλων-τους.

Το μόνο εμπόδιο που στέκεται στην πορεία των μαζων είναι οι ηγέτες του εργατικου κινήματος. Κατ' επανάληψη έδωσαν τη νίκη στους αστους φοβούμενοι και οι ίδιοι την πιθανότητα Σοσιαλιστικης Επανάστασης. Είναι γι' αυτο που είναι πιθανο να στηθει μια Προσωρινη Κυβέρνηση όπως έγινε το Φεβράρη του 1917 στη Ρωσσία.

Ταυτόχρονα όμως το κίνημα με τες παραδόσεις του 72-73 θα δημιουργήσει ξανα CORDONES INDUSTRIALES (τα εργατικα σοβιετ της Χιλης) και για μια περίοδο θα παρουσιάζεται αυτη η μορφη δυαδικης εξουσίας. Μια τέτοια κατάσταση μπορεί να είναι μόνο προσωρινη αλλα, σαν αποτέλεσμα των τεράστιων ψευδαισθήσεων που έβαλαν οι ηγεσίες του κινήματος στο μυαλο του λαου για την προοδευτικότητα των αστων, θα είναι κάπως παρατραβηγμένη η μεταβατικη αυτη περίοδος.

Είναι φανερο ότι το μόνο που λείπει μέχρι τώρα είναι η επαναστατικη ηγεσία. Είναι το καθήκο των Μαρξιστων να δουλέψουν για να δημιουργηθει αυτη η ηγεσία πάνω σε ένα σωστο επαναστατικο πρόγραμμα. Η δουλεια των Μαρξιστων θα φέρει τα πιο γρήγορα-της αποτελέσματα όταν κάτω απο την πίεση των μαζων η Προσωρινη Κυβέρνηση κινηθει προς τα αριστερα και ταυτόχρονα καλέσει εκλογες. Το πιο πιθανο είναι σ' αυτες τες εκλογες τα αριστερα κόμματα μαζι να πάρουν την πλειοψηφία. Τότε είναι που η σωστη επαναστατικη ηγεσία θα οδηγήσει τες μάζες στο να απορρίψουν τους ρεφορμιστες ηγέτες-τους και να κινηθουν προς την ολοκλήρωση της επανάστασης.

Μια νίκη στη Χιλη όπως και σε οποιαδήποτε άλλη χώρα της Λ. Αμερικης θα έχει άμεσο αντίχτυπο σε ολόκληρη την ήπειρο και θα ανοίξει το δρόμο για μια Σοσιαλιστικη Ομοσπονδία της Λ. Αμερικης για να εξαλειφτει η πείνα και η δυστυχία στην περιοχη.

Ζούμε σε μια εποχη ταξικης πάλης, σε μια εποχη επανάστασης και αντεπανάστασης. Η Λατινικη Αμερικη είναι στην πρώτη γραμμη αυτων των αγώνων. Οι Μαρξιστες της Χιλης και ολόκληρης της ηπείρου πρέπει να είναι έτοιμοι να χτίσουν τους μηχανισμους που θα εξασφαλίσουν τη νίκη της εργατικης τάξης. Ο μόνος τρόπος για να δικαιωθει η θυσία των 50,000 νεκρων στη Χιλη είναι να ξεπεραστει η κρίση ηγεσίας που αντιμετωπίζει το κίνημα και που είναι το μόνο πράγμα που εμποδίζει το χτίσιμο του Σοσιαλισμου στη Χιλη και παγκόσμια.

ΣΤΑΥΡΟΣ

σοσιαλιστικη
εκφραση
Σοσιαλιστικη Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553
Επαρχιακα γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικο: £4.00
Εξωτερικο:
Ευρώπη: £6.00
Αμερικη: £8.00
Αυστραλία: £10.00